

Dziennik Urzędowy C 108

Unii Europejskiej

Tom 49

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

6 maja 2006

Zawiadomienie nr	Treść	Strona
	I <i>Informacje</i>	
	Trybunał Sprawiedliwości	
	TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI	
2006/C 108/01	Sprawa C-66/06: Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii	1
2006/C 108/02	Sprawa C-74/06: Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	2
2006/C 108/03	Sprawa C-76/06 P: Odwołanie wniesione w dniu 9 lutego 2006 r. przez Britannia Alloys & Chemicals Ltd. od wyroku z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie T-33/02 Britannia Alloys & Chemicals Ltd przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	2
2006/C 108/04	Sprawa C-84/06: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden w dniu 10 lutego 2006 r. — Staat der Nederlanden (Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport) przeciwko 1. Antroposana, Patiëntenvereniging voor Antroposofische Gezondheidszorg, 2. Nederlandse Vereniging van Antroposofische Artsen, 3. Weleda Nederland N.V. und 4. Wala Nederland N.V.	3
2006/C 108/05	Sprawa C-88/06: Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii	4
2006/C 108/06	Sprawa C-95/06P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 listopada 2005 r. w sprawie T-154/03 Biofarma SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione przez Bausch & Lomb Inc. w dniu 15 lutego 2006 r.	4
2006/C 108/07	Sprawa C-103/06: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunal des affaires de sécurité sociale de Paris z dnia 22 lutego 2006 r. w sprawie Philippe Derouin przeciwko Union pour le Recouvrement des Cotisations de Sécurité Sociale et d'Allocations Familiales de Paris — Région parisienne (Urssaf)	5
2006/C 108/08	Sprawa C-109/06: Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	6
2006/C 108/09	Sprawa C-117/06: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin postanowieniem z dnia 21 lutego 2006 r. w sprawie z zakresu ksiąg wieczystych Gerda Möllendorf, Christiane Möllendorf-Niehuus, uczestnicy 1. Salem-Abdul Ghani El-Rafei, 2. Dr. Kamal Rafehi, 3. Ageel A. Al-Ageel	6

2006/C 108/10	Sprawa C-120/06 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie T-69/00 Fabbrica italiana accumulatori motocarri Montecchio SpA (FIAMM) i Fabbrica italiana accumulatori motocarri Montecchi Technologies, Inc. (Fiamm Technologies) przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich wniesione przez Fabbrica Italiana Accumulatori Motocarri Montecchio SpA (FIAMM) i Fabbrica Italiana Accumulatori Motocarri Montecchio Technologies Inc (FIAMM Technologies) w dniu 27 lutego 2006 r.	6
2006/C 108/11	Sprawa C-121/06 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie T-135/01 Giorgio Fedon & Figli Spa, Fedon America, Inc. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich i Radzie Unii Europejskiej wniesione przez Giorgio Fedon & Figli SpA, Fedon America, Inc. w dniu 1 marca 2006 r.	7
2006/C 108/12	Sprawa C-125/06 P: Odwołanie wniesione w dniu 1 marca 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich od wyroku z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie T-33/01 Infront WM AG (dawniej KirchMedia WM AG) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	7
2006/C 108/13	Sprawa C-126/06: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Protodikeio Tripolis (Grecja) w dniu 3 marca 2006 r. CARREFOUR — MARINOPOULOS przeciwko Nomarchiaki Aftodioikisi Tripolis	8
2006/C 108/14	Sprawa C-127/06: Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	8
2006/C 108/15	Sprawa C-128/06: Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	9
2006/C 108/16	Sprawa C-129/06 P: Odwołanie wniesione w dniu 4 marca 2006 r. przez Autosalone Ispra Snc od wyroku z dnia 30 listopada 2005 r. w sprawie T-250/02 Autosalone Ispra Snc przeciwko Europejskiej Wspólnocie Energii Atomowej	9
2006/C 108/17	Sprawa C-131/06 P: Odwołanie wniesione w dniu 27 lutego 2006 r. przez Castellblanch, SA od wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 grudnia 2005 r. w sprawie T-29/04 Castellblanch, SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) i Champagne Louis Roederer, SA	10
2006/C 108/18	Sprawa C-132/06: Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	11
2006/C 108/19	Sprawa C-133/06: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2006 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej	12
2006/C 108/20	Sprawa C-134/06: Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	12
2006/C 108/21	Sprawa C-135/06 P: Odwołanie wniesione w dniu 10 marca 2006 r. przez Rodericha Weißenfelsa od wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 25 stycznia 2006 r. w sprawie T-33/04 Roderich Weißenfels/Parlament	13
2006/C 108/22	Sprawa C-139/06: Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	14
2006/C 108/23	Sprawa C-140/06: Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej	14

2006/C 108/24	Sprawa C-151/06: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	14
	SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI	
2006/C 108/25	Sprawa T-15/02: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji dnia 15 marca 2006 r. — BASF przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i praktyki uzgodnione w sektorze witamin — Prawo do obrony — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien — Określenie kwoty wyjściowej grzywiny — Skutek odstrasżający — Okoliczności obciążające — Rola przywódcy lub inicjatora — Współpraca podczas postępowania administracyjnego — Tajemnica zawodowa i zasada dobrej administracji)	16
2006/C 108/26	Sprawa T-26/02: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r. — Daiichi Pharmaceutical przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i praktyki uzgodnione w sektorze witamin — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien — Określenie kwoty wyjściowej grzywiny — Okoliczności łagodzące — Komunikat w sprawie współpracy)	16
2006/C 108/27	Sprawa T-322/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 marca 2006 r. — Telefon & Buch przeciwko OHIM (Wspólnotowy znak towarowy — Dopuszczalność skargi — Zdarzenie losowe — Wniosek o stwierdzenie nieważności — Artykuł 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Słowny znak towarowy WEISSE SEITEN — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Artykuł 7 ust. 1 lit. b)-d) rozporządzenia nr 40/94)	17
2006/C 108/28	Sprawa T-411/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r. — Herbillon przeciwko Komisji (Urzednicy — Powołanie — Zmiana grupy zaszeregowania — Artykuł 31 ust. 2 regulaminu pracowniczego)	17
2006/C 108/29	Sprawa T-429/03: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r. — Valero Jordana przeciwko Komisji (Urzednicy — Powołanie — Zmiana grupy zaszeregowania — Artykuł 31 ust. 2 regulaminu pracowniczego)	18
2006/C 108/30	Sprawa T-10/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r. — Leite Mateus przeciwko Komisji (Urzednicy — Powołanie — Zmiana grupy zaszeregowania — Artykuł 31 ust. 2 regulaminu pracowniczego)	18
2006/C 108/31	Sprawa T-26/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r. — Verborgh przeciwko Komisji (Urzednicy — Powołanie — Zmiana grupy zaszeregowania — Artykuł 31 ust. 2 regulaminu pracowniczego)	18
2006/C 108/32	Sprawa T-31/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r. — Eurodrive przeciwko OHIM (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego euroMASTER — Wcześniejsze krajowe słowne znaki towarowe EUROMASTER — Brak podobieństwa towarów i usług — Częściowe odrzucenie sprzeciwu — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)	19
2006/C 108/33	Sprawa T-35/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r. — Athinaiki Oikogeniaki Artopoiia przeciwko OHIM (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wcześniejszy słowny znak towarowy FERRERO — Zgłoszenie wspólnotowego graficznego znaku towarowego zawierającego element słowny „FERRÓ” — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)	19
2006/C 108/34	Sprawa T-44/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r. — Kimman przeciwko Komisji (Urzednicy — Powołanie — Zmiana grupy zaszeregowania — Artykuł 31 ust. 2 regulaminu pracowniczego)	20

2006/C 108/35	Sprawa T-129/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r. — Develey przeciwko OHIM (Wspólnotowy znak towarowy — Trójwymiarowy znak towarowy — Kształt butelki z tworzywa sztucznego — Odmowa rejestracji — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Wcześniejszy krajowy znak towarowy — Konwencja paryska — Porozumienie TRIPS — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)	20
2006/C 108/36	Sprawa T-226/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r. — Włochy przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (WE) nr 316/2004 — Wspólna organizacja rynku wina — Ochrona dodatkowych tradycyjnych oznaczeń — Zmiana klasyfikacji niektórych dodatkowych tradycyjnych oznaczeń — Używanie przy etykietowaniu win pochodzących z krajów trzecich — Uchybienie proceduralne — Zasada proporcjonalności — Porozumienie TRIPS)	20
2006/C 108/37	Sprawa T-289/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 marca 2006 r. — Lantzoni przeciwko Trybunałowi (Urzędnicy — Awans — Przyznawanie punktów awansu — Związek ze sprawozdaniem z oceny)	21
2006/C 108/38	Sprawa T-238/99: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 marca 2006 r. — Service station Veger przeciwko Komisji (Skarga wszczynająca postępowanie — Wymogi formalne — Skarga oczywiście niedopuszczalna)	21
2006/C 108/39	Sprawa T-448/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 lutego 2006 r. — Komisja przeciwko Trends i in. (Klauzula arbitrażowa — Zarzut niedopuszczalności — Skarga skierowana przeciwko wspólnikom spółki)	21
2006/C 108/40	Sprawa T-449/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 lutego 2006 r. — Komisja przeciwko Trends i in. (Klauzula arbitrażowa — Zarzut niedopuszczalności — Skarga przeciwko wspólnikom spółki)	22
2006/C 108/41	Sprawa T-46/05: Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2005 r. — Komisja przeciwko Enviromental Management Consultants Ltd	22
2006/C 108/42	Sprawa T-71/06: Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2006 r. — ENERCON przeciwko OHIM	23
2006/C 108/43	Sprawa T-73/06: Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2006 r. — Cassegrain przeciwko OHIM	23
2006/C 108/44	Sprawa T-74/06: Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2006 r. — Fox Racing przeciwko OHIM	24
2006/C 108/45	Sprawa T-76/06: Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2006 r. — Plásticos Españoles (Aspla) przeciwko Komisji	24
2006/C 108/46	Sprawa T-80/06: Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2006 — Budapesti Erőmű przeciwko Komisji	25
2006/C 108/47	Sprawa T-82/06: Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2006 r. — Apple Computer International przeciwko Komisji	26
2006/C 108/48	Sprawa T-84/06: Skarga wniesiona w dniu 13 marca 2006 r. — Onderlinge Waarborgmaatschappij Azivo Algemeen Ziekenfonds De Volharding przeciwko Komisji	27
2006/C 108/49	Sprawa T-87/06: Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2006 r. — L'Oréal przeciwko OHIM	27
2006/C 108/50	Sprawa T-88/06: Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2006 r. — Dorel Juvenile Group przeciwko OHIM	28
2006/C 108/51	Sprawa T-90/06: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2006 r. — TOMORROW FOCUS przeciwko OHIM	28

<u>Zawiadomienie nr</u>	Treść (ciąg dalszy)	Strona
2006/C 108/52	Sprawa T-96/06: Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2006 r. — Tsakiris-Mallas A.E. przeciwko OHIM	29
2006/C 108/53	Sprawa T-275/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r. — Aries Meca przeciwko Komisji	29
2006/C 108/54	Sprawa T-506/04: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 marca 2006 r. — Success-Marketing przeciwko OHMI	29
SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ		
2006/C 108/55	Decyzja Sądu nr 1/2006 podjęta na zebraniu Sądu w pełnym składzie w dniu 15 lutego 2006 r. w sprawie przydziału spraw do izb (do publikacji w Dz.U.)	30
2006/C 108/56	Sprawa F-19/06: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2006 r. — Semeraro przeciwko Komisji	30
2006/C 108/57	Sprawa F-20/06: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2006 r. — De Luca przeciwko Komisji	31
2006/C 108/58	Sprawa F-21/06: Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2006 r. — Da Silva przeciwko Komisji	31
2006/C 108/59	Sprawa F-22/06: Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2006 r. — Vienne i in. przeciwko Parlamentowi Europejskiemu	32
2006/C 108/60	Sprawa F-23/06: Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2006 r. — Abad-Villanueva i in. przeciwko Komisji	32
2006/C 108/61	Sprawa F-24/06: Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2006 r. — Abarca Montiel i in. przeciwko Komisji	33
2006/C 108/62	Sprawa F-25/06: Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2006 r. — Ider i in. przeciwko Komisji	34
2006/C 108/63	Sprawa F-26/06: Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2006 r. — Bertolete i in. przeciwko Komisji	34
2006/C 108/64	Sprawa F-27/06: Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2006 r. — Lofaro przeciwko Komisji	35
2006/C 108/65	Sprawa F-96/05: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 21 marca 2006 r. — Marengo przeciwko Komisji	35
<hr/>		
II <i>Akty przygotowawcze</i>		
.....		
<hr/>		
III <i>Powiadomienia</i>		
2006/C 108/66	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 96 z 22.4.2006.	36

I

(Informacje)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-66/06)

(2006/C 108/01)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżącą: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: F. Simonetti i X. Lewis, pełnomocnicy, adwokat F. Louis i C. O'Daly, solicitor)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, iż nie ustanawiając, zgodnie z art. 2 ust 1 art. 4 ust. 2, 3 i 4 dyrektywy Rady 85/377/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, wszelkich przepisów w celu zapewnienia, że przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko naturalne należące do kategorii, do których odnosi się załącznik II pkt 1 lit. a), b), c), i f) podlegają wymaganiom w celu uzyskania zezwolenia na inwestycję i ocenie w odniesieniu do ich skutków na podstawie art. 5 — 10 przywołanej dyrektywy, Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumentyPosługiwanie się jednolitymi, bezwzględnie obowiązującymi programami w zakresie rozmiaru

Komisja jest zdania, iż nie ustanawiając w odniesieniu do kategorii przedsięwzięć uregulowanych w załączniku II pkt 1 lit. a), b), c) dyrektywy, przepisów koniecznych do osiągnięcia skutków przewidzianych w jej art. 2 ust. 1, art. 4 ust. 2 i 3, Irlandia dokonała niepełnej transpozycji dyrektywy w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 państwa członkowskie mogą ustalić za pomocą badania indywidualnego lub „progów i kryteriów ustalonych przez państwo członkowskie”, które kategorie przedsięwzięć wymienione w załączniku II podlegają ocenie skutków wywieranych na środowisko naturalne. Bez względu na zastosowany przez państwo członkowskie mechanizm wyboru, winien on spełniać wymogi art. 4 ust. 3 tj. uwzględniać kryteria selekcji wymienione w załączniku II. Do przywołanych kryteriów selekcji należą, dla przykładu, rozmiar przedsięwzięcia, zbieżność z innymi przedsięwzięciami, lokalizacja, ekologiczna wrażliwość obszaru geograficznego, jego wpływ na obszary o znaczeniu historycznym, kulturowym i archeologicznym.

Irlandzka regulacja dokonująca transpozycji dyrektywy, odnosząca się do przedsięwzięć uregulowanych w załączniku II pkt 1 lit. a), b) i c), opiera się niemniej jednak na jednolitym, bezwzględnie obowiązującym progu w zakresie rozmiaru, bez możliwości oceny jakichkolwiek innych cech przedsięwzięcia.

Intensywna hodowla ryb

Regulacja dokonująca transpozycji dyrektywy, dopuszcza w odniesieniu do eksperymentalnej hodowli ryb możliwość dokonania oceny skutków wywieranych na środowisko naturalne „o ile minister uzna, iż konkretna hodowla rybna może znacząco oddziaływać na środowisko”. Regulacja ta niemniej jednak nie formułuje żadnego odwołania do kryteriów selekcji zawartych w załączniku II przywołanej dyrektywy. Tym samym minister, o którym mowa, nie jest związany wyraźnym obowiązkiem uwzględnienia proponowanej lokalizacji tego rodzaju eksperymentalnej hodowli ryb, ani też żadnego innego spośród kryteriów selekcji w celu ustalenia czy ocena skutków wywieranych na środowisko naturalne jest konieczna.

Komisja zauważa, iż Irlandia uznaje potrzebę ustanowienia przepisów odwołujących się wyraźnie do kryteriów selekcji z załącznika III, regulujących przedsięwzięcia z zakresu hodowli ryb. Niemniej jednak, o ile wiadomo Komisji, żadna nowelizacja nie została uchwalona, ani podana do jej wiadomości.

Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-74/06)

(2006/C 108/02)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: D. Triantafyllou)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że stosując przy ustalaniu dla celów podatkowych wartości samochodów używanych, przywożonych na terytorium Grecji z innego państwa członkowskiego, tylko jedno kryterium utraty wartości, oparte wyłącznie na wieku pojazdu, zgodnie z którym dopuszczalne jest obniżenie w wysokości 7 % w przypadku samochodów mających od sześciu miesięcy do roku albo 14 % w przypadku samochodów starszych niż rok — które nie gwarantuje, że należny podatek nie przekroczy (nawet w określonych przypadkach) kwoty podatku zawartego w wartości samochodów używanych tego samego rodzaju już zarejestrowanych w tym państwie członkowskim, podczas gdy podstawa obliczania utraty wartości nie jest powszechnie znana, a badanie pojazdu przez biegłych podlega opłacie administracyjnej w wysokości 300 Euro, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 90 WE;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Stała skala utraty wartości stosowana przez Republikę Grecką w odniesieniu do przywożonych samochodów używanych nie odzwierciedla, z dokładnością wymaganą przez orzecznictwo, rzeczywistej utraty ich wartości, a w konsekwencji, nie gwarantuje, że podatek należny z tytułu ich rejestracji nie przekroczy, chociażby tylko w określonych przypadkach, kwoty podatku zawartego w wartości samochodów używanych tego samego rodzaju już zarejestrowanych w Grecji.
2. Postępowanie przed komisją odwoławczą nie jest wystarczające do wyeliminowania niedostatków podstawowego

systemu; wymaga ono na wstępie uiszczenia opłaty administracyjnej w znacznej wysokości, co ma skutek zniechęcający, oraz nie towarzyszy mu podanie do ogólnej wiadomości kryteriów, które należy brać pod uwagę przy ustalaniu wartości samochodów używanych, co sprawia, że postępowanie to jest nieskuteczne.

Odwołanie wniesione w dniu 9 lutego 2006 r. przez Britannia Alloys & Chemicals Ltd. od wyroku z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie T-33/02 Britannia Alloys & Chemicals Ltd przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-76/06 P)

(2006/C 108/03)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Britannia Alloys & Chemicals Ltd. [Przedstawiciel(-e): S. Mobley, H. Bardell i M. Commons, Solicitors]

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie wyroku, w zakresie w jakim oddalono w nim skargę wniesioną przez Britannię na decyzję;
- stwierdzenie nieważności art. 3 decyzji, w zakresie w jakim odnosi się on do Britannii;
- alternatywnie do pkt ii), dokonanie zmiany art. 3 decyzji, w zakresie w jakim odnosi się on do Britannii, poprzez uchylenie lub znaczne obniżenie grzywny nałożonej w nim na Britannię;
- alternatywnie do pkt ii) i iii), przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji, zgodnie z wykładnią prawa ustaloną w tej sprawie przez Trybunał Sprawiedliwości;
- w każdym razie obciążenie Komisji jej własnymi kosztami oraz kosztami Britannii poniesionymi w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji i Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi, że

1) Sąd Pierwszej Instancji naruszył art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17/62/EWG (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 17”) (¹), stwierdzając, że Komisja prawidłowo zastosowała górną granicę 10 % wartości obrotu zgodnie z art. 15 ust. 2 do obrotu Britanii, który osiągnęła ona w trakcie roku obrotowego kończącego się w dniu 30 czerwca 1996 r., a nie do obrotu osiągniętego przez nią w roku poprzedzającym wydanie decyzji,

2) Sąd Pierwszej Instancji naruszył zasadę równości:

a) potwierdzając dyskryminację Komisji pomiędzy przedsiębiorstwami będącymi zasadniczo w tej samej sytuacji poprzez zastosowanie w przypadku Britanii górnej granicy 10 % do obrotu osiągniętego w ostatnim roku uznanym przez Komisję za rok „normalnej działalności gospodarczej”, a w przypadku pozostałych przedsiębiorstw będących adresatami tej samej decyzji, do obrotu osiągniętego w roku obrotowym poprzedzającym wydanie decyzji,

b) potwierdzając decyzję Komisji, która dyskryminuje Britanię, biorąc pod uwagę praktykę w innych bezpośrednio porównywalnych sprawach, ze względu na rok, do którego ma zastosowanie górna granica wartości obrotu,

3) Sąd Pierwszej Instancji naruszył zasadę pewności prawa:

a) potwierdzając użycie przez Komisję innego roku obrotowego aniżeli rok poprzedzający wydanie zaskarżonej decyzji przy stosowaniu górnej granicy przewidzianej w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17. Wymóg pewności odnosi się do maksymalnej wysokości kary, jaka może być nałożona, oraz

b) dokonując takiej interpretacji art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17, która doprowadziła do nałożenia kary nieodpowiadającej karze określonej w czasie, kiedy naruszenie zostało popełnione, i w ten sposób naruszając podstawowe prawa przedsiębiorstw.

(¹) Rozporządzenie Rady EWG nr 17 pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. 85 i 86 Traktatu (Dz.U. 13 z 21.02.1962, str.204 – 211).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden w dniu 10 lutego 2006 r. — Staat der Nederlanden (Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport) przeciwko 1. Antroposana, Patiëntenvereniging voor Antroposofische Gezondheidszorg, 2. Nederlandse Vereniging van Antroposofische Artsen, 3. Weleda Nederland N.V. und 4. Wala Nederland N.V.

(Sprawa C-84/06)

(2006/C 108/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Data wpływu 10 lutego 2006 r.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staat der Nederlanden (Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport)

Strona pozwana: 1. Antroposana, Patiëntenvereniging voor Antroposofische Gezondheidszorg, 2. Nederlandse Vereniging van Antroposofische Artsen, 3. Weleda Nederland N.V. und 4. Wala Nederland N.V.

Pytania prejudycjalne

1) Czy dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/83/WE z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (¹) wymaga poddania przez państwa członkowskie antropozoficznych produktów leczniczych, niebędących jednocześnie homeopatycznymi środkami leczniczymi wymogom uzyskania pozwolenia w rozumieniu tytułu III rozdziału 1 tej dyrektywy?

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy przepis niderlandzki, który poddaje te antropozoficzne produkty lecznicze wspomnianym przepisom dotyczącym pozwolenia, stanowi dopuszczony przez art. 30 WE wyjątek od zakazu określonego w art. 28 WE?

(¹) Dz.U. L 311, str. 67

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii**(Sprawa C-88/06)**

(2006/C 108/05)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciel: pełnomocnicy J. Enegren i I. Kaufmann-Bühler]

Strona pozwana: Irlandia

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, iż nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. zmieniającej dyrektywę Rady 89/655/EWG dotyczącą minimalnych wymagań w zakresie bezpieczeństwa i higieny użytkowania sprzętu roboczego przez pracowników podczas pracy (druga dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) ⁽¹⁾, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zrzuty i główne argumenty

Termin do dokonania transpozycji dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 19 lipca 2004 r.

⁽¹⁾ Dz. U. L 195 z 19.07.2001, str. 46

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 listopada 2005 r. w sprawie T-154/03 Biofarma SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione przez Bausch & Lomb Inc. w dniu 15 lutego 2006 r.**(Sprawa C-95/06P)**

(2006/C 108/06)

*Język postępowania: angielski***Strony:**

Wnoszący odwołanie: Bausch & Lomb Inc. (reprezentowana przez: M. Silverleaf QC, R. Black, B. Gerber i E. Kohner, solicitors)

Inne strony postępowania: 1. Biofarma SA; 2. Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- utrzymanie w mocy decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 lutego 2003 r.;
- nakazanie OHIM dokonania rejestracji zgłoszonego znaku w imieniu wnoszącego odwołanie;
- obciążenie drugiej strony w postępowaniu odwoławczym kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie żąda uchylenia wyroku Sądu Pierwszej Instancji (SPI) na następujących podstawach:

W wyroku SPI orzekł, iż istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd odbiorców w odniesieniu do dwóch spornych znaków. Wnoszący odwołanie twierdzi, iż dochodząc do takiego wniosku SPI naruszył prawo lub przepisy postępowania. Poniżej streszczono zarzucane Sądowi naruszenia.

SPI popełnił błąd nie rozważając w ogóle bądź też nie rozważając w sposób właściwy kwestii czy towary objęte wnioskiem o rejestrację spornych znaków towarowych są do siebie podobne. Tym samym SPI naruszył prawo.

SPI winien był rozważyć czy towary, dla których wnosi się o rejestrację znaku są podobne do towarów w odniesieniu do których utrwalilo się użycie spornego znaku towarowego. Gdyby SPI to uczynił to doszedłby do wniosku, że towary te nie są podobne, a tym samym, że nie ma podstawy do zastosowania art. 8 ust. 1 lit. b). Ewentualnie SPI powinien był orzec, że istnieje najwyżej niewielkie podobieństwo pod względem rodzaju tych towarów oraz że takie małe podobieństwo, jeśli brane pod uwagę przy całościowej ocenie istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, wymaga wykazania bardzo wysokiego stopnia podobieństwa spornych znaków towarowych oraz uzasadnienia (które nie zostało przedstawione) dlaczego właściwy krąg odbiorców mógłby oczekiwać, iż znaki te pochodzą ze źródeł powiązanych ze sobą gospodarczo.

SPI naruszył prawo przez błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) stwierdzając, że istnieje podobieństwo między spornymi znakami. Dokonał on swojej oceny nie na podstawie całkowitej oceny całościowego wrażenia, jakie wywołują te znaki towarowe na przeciętnym konsumentach, lecz na podstawie chwilowej wnikliwej analizy językowych i słownych cech charakterystycznych wyrazów tworzących te znaki towarowe.

Dokonując oceny podobieństwa SPI winien był rozważyć te znaki towarowe jako całość oraz w odniesieniu do wizualnego a zwłaszcza fonetycznego wrażenia, jakie wszystkie te sporne znaki wywołują na przeciętnym konsumentach. Ponadto SPI nie wziął pod uwagę faktu, że przedmiotowe towary są towarami co do których można się z pewnością spodziewać że właściwy krąg odbiorców dokona ich wyboru i wykorzystania w sposób bardzo ostrożny. Gdyby SPI zastosował właściwe podejście doszedłby do wniosku, iż oba te znaki są odmienne zarówno fonetycznie jak i wizualnie.

SPI nie określił właściwego kręgu odbiorców i w konsekwencji naruszył prawo. SPI naruszył prawo przez niewłaściwe zastosowanie art. 8 ust. 1 orzekając, iż pacjenci tworzą właściwy krąg odbiorców. SPI powinien był orzec zgodnie z prawem, że właściwy krąg odbiorców składa się z osób wykonujących zawody związane z medycyną.

Dokonując oceny w zakresie podobieństwa SPI zadziałał rutynowo. Nie dokonał on porównania znalezionych przez niego podobieństw oraz nie rozważył czy podobieństwa te prowadzą do zaistnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd lecz przyjął on z góry takie założenie. Następnie SPI odrzucił różnice istniejące między odpowiednimi znakami i towarami jako różnice które nie eliminują tego prawdopodobieństwa. Uczynił to nie przedstawiając żadnego uzasadnienia. SPI naruszył zatem prawo przez zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) niezgodnie z jego wykładnią dokonaną przez ETS lub naruszył przepisy postępowania w szczególności art. 81 regulaminu nie przedstawiając uzasadnienia wydanego przez siebie orzeczenia.

SPI naruszył prawo nie uwzględniając stopnia uwagi przeciętnego konsumenta tych towarów oraz tego czy mogłoby to zmniejszyć zaistnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Powinien był on uwzględnić szczególnie wysoki stopień uwagi jaką wykazuje przeciętny konsument kiedy przygotowuje się i dokonuje wyboru między przedmiotowymi towarami oraz wpływ jaki to może mieć na zaistnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. W konsekwencji SPI zastosował art. 8 ust. lit. b) niezgodnie z jego wykładnią dokonaną przez SPI.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunal des affaires de sécurité sociale de Paris z dnia 22 lutego 2006 r. w sprawie Philippe Derouin przeciwko Union pour le Recouvrement des Cotisations de Sécurité Sociale et d'Allocations Familiales de Paris — Région parisienne (Urssaf)

(Sprawa C-103/06)

(2006/C 108/07)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal des affaires de sécurité sociale de Paris.

Data wpływu: 22 lutego 2006 r.

Strony postępowania przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Philippe Derouin.

Strona pozwana: Union pour le Recouvrement des Cotisations de Sécurité Sociale et d'Allocations Familiales de Paris — Région parisienne (Urssaf).

Pytanie prejudycjalne

Czy rozporządzenie nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r.⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono postanowieniom umowy, zgodnie z którymi, tak jak we francusko-brytyjskiej umowie podatkowej z dnia 22 maja 1968 r., dochody uzyskane w Zjednoczonym Królestwie przez pracowników zamieszkałych we Francji i ubezpieczonych w tym kraju wykluczone są z podstawy wymiaru powszechnej składki społecznej (C.S.G.) i składki na spłatę zadłużenia systemu zabezpieczeń społecznych (C.R.D.S.), które pobierane są we Francji?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz. U. L 149, str. 2)

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-109/06)

(2006/C 108/08)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: W. Mölls)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nieprzyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do transpozycji dyrektywy Rady 2003/96/WE⁽¹⁾ z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej, lub niepodając tych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 31 grudnia 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 283, str. 51.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin postanowieniem z dnia 21 lutego 2006 r. w sprawie z zakresu ksiąg wieczystych Gerda Möllendorf, Christiane Möllendorf-Niehuus, uczestnicy 1. Salem-Abdul Ghani El-Rafei, 2. Dr. Kamal Rafehi, 3. Ageel A. Al-Ageel

(Sprawa C-117/06)

(2006/C 108/09)

Język postępowania: niemiecki

Oznaczenie sądu krajowego

Kammergericht Berlin

Strony postępowania przed sądem krajowym

Skarżący: Gerda Möllendorf, Christiane Möllendorf-Niehuus

Uczestnicy: 1. Salem-Abdul Ghani El-Rafei, 2. Dr. Kamal Rafehi, 3. Ageel A. Al-Ageel

Pytania prejudycjalne:

1. Czy przepisy art. 2 ust. 3, art. 4 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r.⁽¹⁾ zakazują powzdania (przeniesienia własności) nieruchomości na osobę fizyczną wymienioną w załączniku I do ww. rozporządzenia, które następuje w wykonaniu umowy kupna?
2. W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy rozporządzenie (WE) nr 881/2002 zakazuje dokonania niezbędnego do przeniesienia własności nieruchomości przepisania w księdze wieczystej także wtedy, gdy umowa kupna zobowiązująca do tego przeniesienia została zawarta przed opublikowaniem ograniczenia rozporządzenia w Dzienniku Urzędowym WE i oświadczenia w sprawie powzdania zostały złożone w wiążący sposób, zaś przed tą chwilą cena należna zgodnie z umową kupna została
 - a) wpłacona tytułem depozytu na konto założone w imieniu notariusza lub
 - b) wypłacona sprzedającemu przez osobę fizyczną wymienioną w załączniku I do rozporządzenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 139, str. 9.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie T-69/00 Fabbrica italiana accumulatori motocarri Montecchio SpA (FIAMM) i Fabbrica italiana accumulatori motocarri Montecchi Technologies, Inc. (Fiamm Technologies) przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich wniesione przez Fabbrica Italiana Accumulatori Motocarri Montecchio SpA (FIAMM) i Fabbrica Italiana Accumulatori Motocarri Montecchio Technologies Inc (FIAMM Technologies) w dniu 27 lutego 2006 r.

(Sprawa C-120/06 P)

(2006/C 108/10)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszące odwołanie: Fabbrica Italiana Accumulatori Motocarri Montecchio SpA (FIAMM), Fabbrica Italiana Accumulatori Motocarri Montecchio Technologies Inc (FIAMM Technologies) [przedstawiciele: I. Van Bael, F. Di Gianni i A. Cevese, adwokaci]

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 14 grudnia 2005 r.,
- uznając, że stan postępowania umożliwia wydanie wyroku w sprawie — rozstrzygnięcie jej co do istoty poprzez przyznanie wnoszącym odwołanie prawa do odszkodowania za szkody, za których powstanie odpowiedzialność ponoszą, z tytułu zgodnego lub niezgodnego z prawem działania, pozwane.
- w każdym wypadku obciążenie pozwanych kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania w pierwszej instancji,
- tytułem żądania ewentualnego zasądzenie słusznego odszkodowania na rzecz wnoszących odwołanie z powodu nieracjonalnego czasu trwania postępowania przez Sądem,
- podjęcie wszelkich innych środków niezbędnych w świetle wymogów słuszności.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące twierdzą, że zaskarżony wyrok jest wadliwy z tego względu, że całkowicie brak jest w nim uzasadnienia w odniesieniu do jednego z głównych przedstawionych argumentów, w świetle którego w okolicznościach faktycznych rozpatrywanej sprawy były one uprawnione do powołania się na decyzję Organu Apelacyjnego Światowej Organizacji Handlu w celu wykazania w swej skardze o odszkodowanie bezprawności postępowania Wspólnoty.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie T-135/01 Giorgio Fedon & Figli Spa, Fedon America, Inc. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich i Radzie Unii Europejskiej wniesione przez Giorgio Fedon & Figli SpA, Fedon America, Inc. w dniu 1 marca 2006 r.

(Sprawa C-121/06 P)

(2006/C 108/11)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszące odwołanie: Giorgio Fedon & Figli SpA, Fedon America, Inc. [przedstawiciele: I. Van Bael, A. Cevese, F. Di Gianni i R. Antonini, adwokaci]

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich i Rada Unii Europejskiej

Żądania

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 14 grudnia 2005 r.,
- uznanie, że stan postępowania umożliwia wydanie wyroku w sprawie i rozstrzygnięcie jej co do istoty poprzez przyznanie wnoszącym odwołanie prawa do odszkodowania za szkody, za których powstanie odpowiedzialność ponoszą, z tytułu zgodnego lub niezgodnego z prawem działania, pozwane.
- w każdym wypadku obciążenie pozwanych kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania w pierwszej instancji,
- tytułem żądania ewentualnego zasądzenie słusznego odszkodowania na rzecz wnoszących odwołanie z powodu nieracjonalnego czasu trwania postępowania przed Sądem,
- podjęcie wszelkich innych środków niezbędnych w świetle wymogów słuszności.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie twierdzą, że zaskarżony wyrok jest wadliwy z tego względu, że całkowicie brak jest w nim uzasadnienia w odniesieniu do jednego z głównych przedstawionych argumentów, w świetle którego w okolicznościach faktycznych rozpatrywanej sprawy były one uprawnione do powołania się na decyzję Organu Apelacyjnego Światowej Organizacji Handlu w celu wykazania w swej skardze o odszkodowanie bezprawności postępowania Wspólnoty.

Odwołanie wniesione w dniu 1 marca 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich od wyroku z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie T-33/01 Infront WM AG (dawniej KirchMedia WM AG) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-125/06 P)

(2006/C 108/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: K. Banks i M. Huttunen, działający w charakterze pełnomocników]

Pozostali uczestnicy postępowania: Republika Francuska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie T-33/01 Infront WM AG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich;
- wydanie orzeczenia ostatecznego w sprawie poprzez stwierdzenie niedopuszczalności skargi w sprawie T-33/01;
- obciążenie strony skarżącej w sprawie T-33/01 kosztami poniesionymi przez Komisję w pierwszej instancji oraz kosztami niniejszego odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie odnosi się do kwestii, czy decyzja dotyczy zainteresowanego bezpośrednio i indywidualnie w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE. Komisja twierdzi, że w zaskarżonym wyroku Sąd Pierwszej Instancji (zwany dalej „Sądem”) naruszył prawo w procesie interpretacji i stosowania tych pojęć. Komisja utrzymuje, że w ten sposób Sąd naruszył zasadę równowagi instytucjonalnej, znajdującej odzwierciedlenie w przepisach regulujących dostęp do sądownictwa wspólnotowego w celu zakwestionowania ważności aktów wspólnotowych. Zdaniem Komisji, Sąd uznał w zaskarżonym wyroku, że decyzja Komisji dotyczyła bezpośrednio i indywidualnie przedsiębiorstwa, w odniesieniu do którego można było uznać co najwyżej, iż w wyniku spornej decyzji poniosło pośrednią szkodę gospodarczą, której prawdopodobieństwa zresztą nie wykazało. Sąd miał stwierdzić ponadto, że o indywidualnym interesie przesądzały okoliczności wspólne dla wielu innych przedsiębiorców znajdujących się w sytuacji porównywalnej z sytuacją skarżącą.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Protodikeio Tripolis (Grecja) w dniu 3 marca 2006 r. CARREFOUR — MARINOPOULOS przeciwko Nomarchiaki Aftodioikisi Tripolis

(Sprawa C-126/06)

(2006/C 108/13)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Dioikitiko Protodikeio Tripolis (sąd administracyjny pierwszej instancji w Tripolisie, Grecja)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: CARREFOUR — MARINOPOULOS

Strona pozwana: Nomarchiaki Aftodioikisi Tripolis (administracja departamentalna w Tripolisie)

Pytania prejudycjalne

- a) Czy wymieniony w uzasadnieniu postanowienia odsyłającego wymóg uzyskania uprzedniego zezwolenia na wprowadzanie do obrotu częściowo upieczonych produktów piekarskich (produktów „bake-off”) stanowi środek o skutku równoważnym do ograniczeń ilościowych w rozumieniu art. 28 WE?
- b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy wymóg uzyskania uprzedniego zezwolenia, któremu poddane zostało prowadzenie działalności z zakresu piekarstwa ma cel czysto jakościowy, w tym rozumieniu, że ustanawia wyłącznie jakościowe rozróżnienie na podstawie cech sprzedawanego chleba (jego zapachu, smaku, barwy i wyglądu jego skórki) oraz jego wartości odżywczej (wyrok Trybunału z dnia 5 listopada 2002 r. w sprawie C- 325/00 Komisja przeciwko Niemcom, Rec. str. I-9977), czy też ma na celu ochronę konsumenta i zdrowia publicznego przed jakimkolwiek ewentualnym pogorszeniem jakości (wyrok Simvoulou tis Epikratias 3852/2002)?
- c) Mając na względzie fakt, że wspomniane powyżej ograniczenie ma jednakowe zastosowanie do częściowo upieczonych produktów piekarskich (produktów „bake-off”) krajowych i wspólnotowych, to czy kwestia ta ma powiązanie z prawem wspólnotowym i czy ograniczenie to może naruszać, pośrednio lub bezpośrednio, rzeczywiście lub potencjalnie, handel tymi produktami między Państwami Członkowskimi?

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-127/06)

(2006/C 108/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: A. Aresu, pełnomocnik)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nieprzyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotyczącej sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniającej dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE⁽¹⁾, a w każdym razie niepodając tych przepisów do wiadomości Komisji, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 21 ust. 1 tej dyrektywy;
- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy 2002/65/WE upłynął w dniu 9 października 2004.

⁽¹⁾ Dz.U. L 271, str. 16.

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-128/06)

(2006/C 108/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: D. Maidani i G. Braun, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nieprzyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Komisji 2003/124/WE z dnia 22 grudnia 2003 r. wykonującej dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie definicji i publicznego ujawniania informacji wewnętrznych oraz definicji manipulacji na rynku⁽¹⁾, a w każdym razie niepodając tych przepisów do wiadomości Komisji, Wielkie

Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;

- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy 2003/124/WE upłynął w dniu 12 października 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 339, str. 70.

Odwołanie wniesione w dniu 4 marca 2006 r. przez Autosalone Ispra Snc od wyroku z dnia 30 listopada 2005 r. w sprawie T-250/02 Autosalone Ispra Snc przeciwko Europejskiej Wspólnocie Energii Atomowej

(Sprawa C-129/06 P)

(2006/C 108/16)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Autosalone Ispra Snc [Przedstawiciel: adwokat B. Casu]

Drugi uczestnik postępowania: Europejska Wspólnota Energii Atomowej, reprezentowana przez Komisję Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: pełnomocnik E. de March i adwokat A. Dal Ferro]

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie dopuszczalności niniejszego odwołania
- Uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w sprawie T-250/02
- Skierowanie sprawy T-250/02 do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Pierwszej Instancji w celu wydania po podjęciu, również z urzędu, odpowiednich środków dowodowych takich jak opinia biegłych, oględziny i wysłuchanie świadków, nowego wyroku uwzględniającego żądania przedstawione w postępowaniu w pierwszej instancji
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania włącznie z kosztami pierwszej instancji

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca uważa, że wyrok Sądu jest wadliwy ze względu na:

wadliwą kwalifikację prawną okoliczności w wyniku błędnej interpretacji i zniekształcenia dowodów;

naruszenie wspólnotowych przepisów proceduralnych w dziedzinie postępowania dowodowego.

Odwołanie wniesione w dniu 27 lutego 2006 r. przez Castellblanch, SA od wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 grudnia 2005 r. w sprawie T-29/04 Castellblanch, SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) i Champagne Louis Roederer, SA

(Sprawa C-131/06 P)

(2006/C 108/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Castellblanch, SA [Przedstawiciele: adwokaci F. de Visscher, E. Hornu, E. De Gryse i D. Moreau]

Uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Champagne Louis Roederer, SA

Żądania strony wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 grudnia 2005 r. w sprawie T-29/04 Castellblanch, SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) w części orzekającej, że Druga Izba Odwoławcza Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) nie naruszyła art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94⁽¹⁾ z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego poprzez wydanie decyzji z dnia 17 listopada 2003 r. (sprawa R 37/2002-2) oraz orzeczenie co do istoty sprawy, a co za tym idzie;
- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 17 listopada 2003 r. (sprawa R 37/2002-2) w zakresie, w jakim oddała odwołanie Castellblanch SA, utrzymuje w mocy sprzeciw nr B 15703 dla wszystkich zakwestionowanych towarów i odrzuca zgłoszenie znaku towarowego nr 55962 dla wszystkich zakwestionowanych towarów,

- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji narusza prawo wspólnotowe, ponieważ Sąd uwzględnił dwa nowe dokumenty, które zostały przedstawione po raz pierwszy w postępowaniu przed nim, a które Sąd winien był uznać za niedopuszczalne.

Wnosząca odwołanie nie podważa zaskarżonego wyroku w odniesieniu do pierwszego z jej zarzutów podniesionych w skardze o stwierdzenie nieważności wniesionej do Sądu Pierwszej Instancji w zakresie, w jakim Sąd stwierdził, że właściciel wcześniejszego znaku towarowego przedstawił wystarczający dowód używania wcześniejszego znaku towarowego na rozpatrywanym terytorium. Wnosząca odwołanie kwestionuje jednak okoliczność, że przy porównaniu oznaczeń Sąd nie wziął pod uwagę charakteru używania wcześniejszego znaku towarowego, a w szczególności nie uwzględnił wpływu tego używania na charakter odróżniających wcześniejszego znaku towarowego.

W zakresie porównania towarów i oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd wyrok Sądu Pierwszej Instancji narusza kilka przepisów prawa wspólnotowego, ponieważ wnosząca odwołanie argumentowała, że dowód używania wcześniejszego znaku towarowego został przedstawiony jedynie w odniesieniu do „Champagne”, a nie w stosunku do wszystkich towarów, dla których wcześniejszy znak towarowy jest zarejestrowany. Ponadto zdaniem wnoszącej odwołanie, dokonując dla celów oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd porównania „Champagne” i „Cava”, Sąd zaprzeczył sobie, ponieważ po pierwsze orzekł, że konsumenci są często szczególnie zainteresowani pochodzeniem win, a po drugie uznał, że „Champagne” i „Cava” są podobne. W konsekwencji Sąd Pierwszej Instancji dokonał w niniejszej sprawie niewłaściwej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

W ramach oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd Sąd Pierwszej Instancji błędnie pominął wpływ sposobu używania wcześniejszego znaku towarowego. Oceniając podobieństwo spornych znaków, Sąd nie dokonał również prawidłowej oceny odpowiedniej wagi wywołujących skojarzenia — lub nie — elementów znaku towarowego wnoszącej odwołanie. W konsekwencji w niniejszej sprawie Sąd Pierwszej Instancji błędnie ocenił prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Dz.U. L 11, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-132/06)

(2006/C 108/18)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Traversa i M. Afonso, działający w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że przewidując wprost i w sposób generalny w art. 8 i 9 ustawy nr 289 z dnia 27 grudnia 2002 r. (ustawa budżetowa na 2003 r.), rezygnację z kontroli czynności podlegających opodatkowaniu dokonanych w ciągu kilku okresów podatkowych, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 i 22 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. (¹), w związku z art. 10 WE;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja powołuje się na istnienie podwójnego zobowiązania nałożonego na państwa członkowskie przez prawodawcę wspólnotowego: muszą one przyjąć nie tylko wszelkie akty ustawowe prawa krajowego niezbędne do wykonania szóstej dyrektywy VAT, lecz również wszelkie przepisy administracyjne niezbędne do zagwarantowania przestrzegania przez podatników podatku VAT obowiązków wynikających z tej dyrektywy, a przede wszystkim obowiązku zapłaty podatku z tytułu dokonania w przewidzianym okresie czynności podlegających opodatkowaniu. Wprowadzona przez prawodawcę wspólnotowego harmonizacja podatku VAT pozbawiona byłaby sensu i jakiegokolwiek praktycznego skutku, gdyby krajowe organy podatkowe nie były zobowiązane do wdrożenia skutecznych działań kontrolnych mających na celu zapewnienie „pobierania podatków w ujednolicony sposób we wszystkich Państwach Członkowskich”, zgodnie z motywem czternastym szóstej dyrektywy.

Zasady ustanowione w art. 8 i 9 włoskiej ustawy nr 289/2002 wykraczają daleko poza zakres uznania administracyjnego przyznanego państwom członkowskim przez ustawodawcę wspólnotowego. W istocie zamiast wykorzystać przysługującą jej swobodę uznania w celu zwiększenia skuteczności kontroli podatkowych, Republika Włoska, za pomocą powołanej ustawy, zrezygnowała całkowicie, generalnie, bez względu na jakiegokolwiek różnicę i w sposób prewencyjny ze wszelkich działań kontrolnych dotyczących podatku VAT, tym samym naruszając bezpośrednio przepisy art. 22 szóstej dyrektywy oraz, w konsekwencji, ogólne zobowiązanie objęcia podatkiem VAT wszystkich czynności podlegających opodatkowaniu. Ustawodawca włoski umożliwił wszystkim podatnikom podatku VAT, pozostającym w zakresie jego kompetencji podatkowej, uniknięcie wszelkiej ewentualnej kontroli podatkowej w odniesieniu do kilku okresów podatkowych. Podatnik może uzyskać tę istotną korzyść płacąc kwotę ryczałtu, która nie ma już nic wspólnego z podatkiem VAT, który podlegałby zapłacie od ceny dóbr lub usług dostarczonych lub świadczonych przez podatnika w danym okresie podatkowym.

To radykalne „oddzielenie” zobowiązania podatkowego obliczonego zgodnie z normalnymi zasadami podatku VAT od kwoty płatnej w ramach „condono tombale” [uregulowanie zaległych zobowiązań podatkowych przez zapłatę kwoty ryczałtowej] jest szczególnie widoczne w przypadku, gdy podatnik całkowicie zaniechał składania deklaracji podatkowych. Podatnik może uregulować swoją sytuację w odniesieniu do każdego roku podatkowego przez zapłatę kwoty 1500 EUR, jeśli jest osobą fizyczną, lub 3 000 EUR w przypadku spółki. Podobny brak jakiegokolwiek związku z podstawą opodatkowania dokonanych (lecz nie zadeklarowanych) czynności charakteryzuje również zasady dotyczące „condono tombale”, którego dokonuje się przez złożenie deklaracji uzupełniającej. Kwota podlegająca zapłacie przez podatnika, który zamierza skorzystać z tej możliwości obliczana jest według określonej stawki procentowej (2 %) od podatku VAT, który podlegałby zapłacie z tytułu dostawy towarów lub świadczenia usług w każdym roku podatkowym (lub od podatku VAT nienależnie odliczonego z tytułu nabycia w tym samym okresie).

Tego rodzaju generalna rezygnacja a priori z jakichkolwiek działań kontrolnych może powodować poważne zakłócenia właściwego funkcjonowania wspólnego systemu podatku VAT. W szczególności może ona osłabić zasadę neutralności podatkowej, która sprzeciwia się różnemu traktowaniu podmiotów gospodarczych dokonujących tych samych czynności w zakresie poboru podatku VAT. W istocie każdy wyjątek od reguły skutecznego nakładania i poboru podatku VAT oznacza, z jednej strony, poważny uszczerbek zarówno dla przedsiębiorców włoskich, jak i przedsiębiorców z innych państw członkowskich, będących podatnikami podatku od wartości dodanej na ogólnych zasadach, a z drugiej strony, poważne osłabienie zasady „uczciwej konkurencji” w ramach wspólnego rynku, o której mowa w motywie czwartym szóstej dyrektywy.

(¹) Dz.U. L 145 z dnia 13 czerwca 1977 r., str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2006 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-133/06)

(2006/C 108/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski [Przedstawiciele: H. Duintjer Tebbens, A. Caiola i A. Auersperger Matić, pełnomocnicy]

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 230 WE, art. 29 ust. 1 i 2 oraz art. 36 ust. 3 dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w Państwach Członkowskich⁽¹⁾;
- ewentualnie stwierdzenie nieważności dyrektywy 2005/85/WE w całości;
- obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Parlament Europejski podnosi cztery zarzuty na poparcie swej skargi: naruszenie traktatu WE, brak kompetencji Rady do ustanowienia przepisów będących przedmiotem sporu, naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, a w szczególności brak uzasadnienia zaskarżonych przepisów i nieprzestrzeganie obowiązku lojalnej współpracy.

Zastrzegając dla siebie przyjęcie i zmianę wspólnej minimalnej listy bezpiecznych krajów pochodzenia, oraz listy europejskich państw trzecich w drodze procedury konsultacji, Rada naruszyła art. 67 ust. 5 pierwsze tiret WE przewidujący przejście do procedury współdecydowania po tym jak przyjęte zostaną przepisy wspólnotowe określające wspólne reguły i podstawowe zasady polityki azylu i uchodźców. Rada nie ma kompetencji do ustanowienia w akcie prawa wtórnego podstawy prawnej do przyjęcia kolejnych aktów prawa wtórnego, o ile nie stanowią one przepisów wykonawczych.

Ponadto Rada nie uzasadniła wystarczająco z punktu widzenia prawa owego zastrzeżenia legislacji zawartego w art. 29 ust. 1 i 2 oraz 36 ust. 3 dyrektywy 2005/85/WE, co stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych. Wreszcie Rada nie dopełniła obowiązku lojalnej współpracy z Parlamentem Euro-

pejskim, o którym mowa w art. 10 WE, w zakresie w jakim zaskarżone przepisy pomijają rolę współprawodawcy, nadaną przez traktat WE Parlamentowi Europejskiemu i to wbrew rezolucji legislacyjnej z dnia 27 września 2005 r. przyjętej w trakcie procedury konsultacji dotyczącej przedmiotowej dyrektywy, w której ten ostatni zwrócił uwagę Rady na tę kwestię.

⁽¹⁾ Dz. U. L 326, str. 13.

Skarga wniesiona w dniu 8 marca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-134/06)

(2006/C 108/20)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: G. Zavvos i H. Støvlbæk]

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując w odniesieniu do zawodu lekarza weterynarii przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 maja 2001 r. zmieniającej dyrektywę Rady 89/48/EWG i 92/51/EWG w sprawie ogólnego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych oraz dyrektywy Rady 77/452/EWG, 77/453/EWG, 78/686/EWG, 78/687/EWG, 78/1026/EWG, 78/1027/EWG, 80/154/EWG, 80/155/EWG, 85/384/EWG, 85/432/EWG, 85/433/EWG i 93/16/EWG dotyczące zawodów pielęgniarki ogólnej, lekarza dentystry, lekarza weterynarii, położnej, architekta, farmaceuty i lekarza⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając o ich przyjęciu Komisji, Republika Grecka uchybiła swoim zobowiązaniom, ciężącym na niej na mocy art. 16 tej dyrektywy.
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie art. 16 ust. 1 dyrektywy 2001/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 maja 2001 r. stanowi, że państwa członkowskie przyjmują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania omawianej dyrektywy przed dniem 1 stycznia 2003 r. i niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Komisja stwierdza, że Grecja nie przyjęła dotychczas niezbędnych przepisów w odniesieniu do zawodu lekarza weterynarii.

(¹) Dz. U. L 206 z 31.07.2001, str. 1

Odwołanie wniesione w dniu 10 marca 2006 r. przez Rodericha Weißenfelsa od wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 25 stycznia 2006 r. w sprawie T-33/04 Roderich Weißenfels/Parlament

(Sprawa C-135/06 P)

(2006/C 108/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Roderich Weißenfels [Przedstawiciel: G. Maximini, avocat]

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- 1) uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 25 stycznia 2006 r. w sprawie T-33/04 Weißenfels/Parlament (¹), doręczonego w dniu 31 stycznia 2006 r.;
- 2) uchylenie decyzji Parlamentu z dnia 26 czerwca 2003 r. na mocy której z podwójnego dodatku na dzieci pozostające na utrzymaniu urzędnika przysługującego skarżącemu na podstawie art. 67 ust. 3 regulaminu pracowniczego potrącony został pochodzący z innego źródła specjalny dodatek na rzecz ciężko upośledzonego syna skarżącego, Frederika;
- 3) uchylenie dorozumianej odmowy Parlamentu w przedmiocie zwrotu uprzednio niesłusznie zatrzymanych kwot podwójnego dodatku na dzieci, skarżącego który skarżący wystąpił w dniu 4 czerwca 2003 r.;

- 4) uchylenie decyzji Parlamentu z dnia 28 kwietnia 2004 r. na mocy której pochodzący z innego źródła specjalny dodatek na rzecz ciężko upośledzonego syna skarżącego, Frederika, uznany został za „dodatek podobnego rodzaju” w rozumieniu art. 67 ust. 2 regulaminu pracowniczego, jak przyznany skarżącemu podwójny dodatek na dzieci;
- 5) zasądzenia na rzecz skarżącego odszkodowania (pomocniczo w wysokości odsetek ustawowych) za szkody powstałe od dnia 1 grudnia 1998 r. w związku z niesłusznym zatrzymaniem kwot wynagrodzenia skarżącego odpowiadających podwójnemu dodatkowi na dzieci;
- 6) obciążenie Parlamentu kosztami postępowania w obydwu instancjach oraz koniecznymi nakładami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący podnosi w odwołaniu, że w zaskarżonym wyroku Sąd Pierwszej Instancji dopuścił się uchybień procesowych, nie dokonując właściwej oceny żądań skarżącego i dokonując niezgodnie z prawem zawężenia przedmiotu skargi. Stwierdzenie Sądu jakoby żądanie odszkodowania zostało wyrażone jedynie w replice jest błędne, gdyż odnośne pierwotne żądanie skargi stanowi, zgodnie z jego treścią, żądanie zadośćuczynienia.

Sąd nie dokonał formalnej oceny jak również materialnie błędnie ocenił podobieństwo spornych świadczeń, stanowiące przesłankę stosowania art. 67 ust. 2 regulaminu pracowniczego. Z formalnego punktu widzenia nie chodzi o „dodatek podobnego rodzaju”, ponieważ luksemburski dodatek specjalny nie jest w żaden sposób związany z faktem pozostawiania w stosunku zatrudnienia. Z materialno-prawnego punktu widzenia uwzględnienia wymaga różnorodność celów tych dwóch świadczeń: podczas gdy dodatek określony w art. 67 ust. 3 regulaminu pracowniczego przysługuje jedynie skarżącemu, niezależnie od jego miejsca zamieszkania i ma na celu jego finansowe odciążenie, samodzielny luksemburski dodatek specjalny przysługuje jedynie uprawnionemu — a zatem synowi skarżącego — mający na celu zapewnienia opieki nad nim, tak długo jak zamieszkuje on w Luksemburgu.

Zastosowanie art. 67 ust. 2 regulaminu pracowniczego jest zatem wykluczone z tego względu, gdyż ani z formalnego, ani z materialno-prawnego punktu widzenia nie chodzi o świadczenie pochodzące z innego źródła stanowiące „dodatek podobnego rodzaju” w rozumieniu przedmiotowego przepisu prawa wspólnotowego. Przeciwna ocena Sądu narusza w związku z tym prawo wspólnotowe.

(¹) Dz.U. C 74, str. 18

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-139/06)

(2006/C 108/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele:

M. Konstantinidis i D. Lawunmi, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

— Żądania strony skarżącej stwierdzenie, iż nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2002/96/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego⁽¹⁾ i dyrektywy 2003/108/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 grudnia 2003 r. zmieniającej dyrektywę 2002/96/WE w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego⁽²⁾, lub też w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2003/4/WE upłynął w dniu 13 sierpnia 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 37, 13.02.2003, str. 24-39

⁽²⁾ Dz.U. L 345, 13.12.2003, str. 106-107

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-140/06)

(2006/C 108/23)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele:

K. Walkerová i A. Alcover San Pedro, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska

— Żądania strony skarżącej stwierdzenie, iż nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnoszącej się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku⁽¹⁾, lub też w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 14 ust. 1 tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2003/4/WE upłynął w dniu 18 lipca 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 189, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-151/06)

(2006/C 108/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: D. Maidani, pełnomocnik)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nieprzyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Komisji 2003/125/WE z dnia 22 grudnia 2003 r. wykonującej dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie uczciwego przedstawiania zaleceń inwestycyjnych oraz ujawniania konfliktów interesów⁽¹⁾, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy 2003/125/WE upłynął w dniu 12 października 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 339, str. 73.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji dnia 15 marca 2006 r. — BASF przeciwko Komisji(Sprawa T-15/02) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i praktyki uzgodnione w sektorze witamin — Prawo do obrony — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien — Określenie kwoty wyjściowej grzywiny — Skutek odstrasżający — Okoliczności obciążające — Rola przywódcy lub inicjatora — Współpraca podczas postępowania administracyjnego — Tajemnica zawodowa i zasada dobrej administracji)

(2006/C 108/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BASF AG (Ludwigshafen, Niemcy) [Przedstawiciele: N. Levy, J. Temple-Lang, solicitors, R. O' Donoghue, barrister oraz adwokat C. Feddersen]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: pełnomocnicy R. Wainwright i L. Pignataro-Nolin]

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności lub obniżenia kwoty grzywien nałożonych na skarżącą w art. 3 lit. b) decyzji Komisji 2003/2/WE z dnia 21 listopada 2001 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE oraz art. 53 porozumienia o EOG (sprawa COMP/E-1/37.512 — Witaminy) (Dz.U. 2003, L 6, str. 1)

Sentencja wyroku

1) Kwoty grzywien nałożonych na skarżącą w art. 3 lit. b) decyzji Komisji 2003/2/WE z dnia 21 listopada 2001 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE oraz art. 53 porozumienia o EOG (sprawa COMP/E-1/37.512 — Witaminy) za naruszenia dotyczące witamin C i D 3, beta-karotenu i karotenoidów zostają ustalone w następujących wysokościach:

— naruszenie dotyczące witaminy C: 10,875 miliona EUR;

— naruszenie dotyczące witaminy D 3: 5,6 miliona EUR;

— naruszenie dotyczące beta-karotenu: 16 milionów EUR;

— naruszenie dotyczące karotenoidów: 15,5 miliona EUR.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Skarżąca pokrywa cztery piąte własnych kosztów oraz cztery piąte kosztów poniesionych przez Komisję, a ta ostatnia pokrywa jedną piątą własnych kosztów oraz jedną piątą kosztów poniesionych przez skarżącą.

⁽¹⁾ Dz.U. C 109 z 4.5.2002 r.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r. — Daiichi Pharmaceutical przeciwko Komisji(Sprawa T-26/02) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i praktyki uzgodnione w sektorze witamin — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien — Określenie kwoty wyjściowej grzywiny — Okoliczności łagodzące — Komunikat w sprawie współpracy)

(2006/C 108/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Daiichi Pharmaceutical Co. Ltd (Tokio, Japonia) [Przedstawiciele: adwokaci J. Buhart i P.-M. Louis]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: pełnomocnicy R. Wainwright i L. Pignataro-Nolin]

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności lub obniżenia kwoty grzywiny nałożonej na skarżącą w art. 3 lit. f) decyzji Komisji 2003/2/WE z dnia 21 listopada 2001 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE oraz art. 53 porozumienia o EOG (sprawa COMP/E-1/37.512 — Witaminy) (Dz.U. 2003, L 6, str. 1)

Sentencja wyroku

1) Kwota grzywiny nałożonej na skarżącą w art. 3 lit. f) decyzji Komisji 2003/2/WE z dnia 21 listopada 2001 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE oraz art. 53 porozumienia o EOG (sprawa COMP/E-1/37.512 — Witaminy) zostaje zmniejszona do 18 000 000 EUR.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Skarżąca pokryje cztery piąte własnych kosztów oraz cztery piąte kosztów poniesionych przez Komisję, a ta ostatnia pokryje jedną piątą własnych kosztów oraz jedną piątą kosztów poniesionych przez skarżącą.

(¹) Dz.U. C 97 z 20.04.2002

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 marca 2006 r.
— **Telefon & Buch przeciwko OHIM**

(Sprawa T-322/03) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Dopuszczalność skargi — Zdarzenie losowe — Wniosek o stwierdzenie nieważności — Artykuł 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Słowny znak towarowy WEISSE SEITEN — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Artykuł 7 ust. 1 lit. b)-d) rozporządzenia nr 40/94)

(2006/C 108/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Telefon & Buch Verlagsgesellschaft mbH (Salzburg, Austria) [Przedstawiciele: adwokacji H. Zeiner i M. Baldares del Barco]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) [Przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik]

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Herold Business Data GmbH & Co. KG (Mödling, Austria) [Przedstawiciele: adwokaci A. Lensing-Kramer, C. von Nussbaum i U. Reese]

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 19 czerwca 2003 r. (sprawy połączone R 580/2001-1 i R 592/2001-1), wydaną w postępowaniu o unieważnienie znaku między Herold Business Data AG a Telefon & Buch Verlagsgesellschaft mbH

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania, z wyłączeniem kosztów poniesionych przez interwenienta.
- 3) Interwenient ponosi własne koszty.

(¹) Dz.U. C 6 z 8.1.2005

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r.
— **Herbillon przeciwko Komisji**

(Sprawa T-411/03) (¹)

(Urzednicy — Powołanie — Zmiana grupy zaszerogowania — Artykuł 31 ust. 2 regulaminu pracowniczego)

(2006/C 108/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Georges Herbillon (Arlon, Belgia) [Przedstawiciele: N. Lhoëst i É. De Schietere de Lophem, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: G. Berscheid i C. Berardis-Kayser, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Uchylenie decyzji Komisji z dnia 20 grudnia 2002 r. o ostatecznym zaszerogowaniu skarżącego do grupy A7, szczebel 3 oraz uchylenie decyzji Komisji z dnia 29 lipca 2003 r. o oddaleniu zażalenia skarżącego.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron poniesie własne koszty.

(¹) Dz.U. C 35 z 7.2.2004 r.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r.
— Valero Jordana przeciwko Komisji

(Sprawa T-429/03) ⁽¹⁾

(Urzędnicy — Powołanie — Zmiana grupy zaszeregowania
— Artykuł 31 ust. 2 regulaminu pracowniczego)

(2006/C 108/29)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Gregorio Valero Jordana (Uccle, Belgia) [Przedstawiciele: N. Lhoëst i É. De Schietere de Lophem, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: V. Joris i C. Berardis-Kayser, pełnomocnicy oraz D. Waelbroeck, avocat]

Przedmiot sprawy

Uchylenie decyzji Komisji z dnia 19 grudnia 2002 r. o ostatecznym zaszeregowaniu skarżącego do grupy A7, szczebel 3 oraz uchylenie, jeśli zachodzi taka potrzeba, decyzji Komisji z dnia 9 września 2003 r. o oddaleniu zażalenia skarżącego, a także pomocniczo, przedłożenie niektórych dokumentów.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron poniesie własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 6.3.2004 r.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r.
— Leite Mateus przeciwko Komisji

(Sprawa T-10/04) ⁽¹⁾

(Urzędnicy — Powołanie — Zmiana grupy zaszeregowania
— Artykuł 31 ust. 2 regulaminu pracowniczego)

(2006/C 108/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Carlos Alberto Leite Mateus (Zaventem, Belgia) [Przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i É. Marchal, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: J. Currall i V. Joris, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Wniosek o uchylenie decyzji Komisji z dnia 20 grudnia 2002 r. o ostatecznym zaszeregowaniu skarżącego do grupy B3 ze skutkiem od dnia 1 marca 1988 r.

Sentencja wyroku

- 1) Decyzja Komisja z dnia 20 grudnia 2002 r. o ostatecznym zaszeregowaniu skarżącego do grupy B3 ze skutkiem od dnia 1 marca 1988 r. zostaje uchylona.
- 2) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 6.3.2004 r.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r.
— Verborgh przeciwko Komisji

(Sprawa T-26/04) ⁽¹⁾

(Urzędnicy — Powołanie — Zmiana grupy zaszeregowania
— Artykuł 31 ust. 2 regulaminu pracowniczego)

(2006/C 108/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jacques Verborgh (Aalter, Belgia) [Przedstawiciele: N. Lhoëst i É. De Schietere de Lophem, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: V. Joris i S. Pilette, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Uchylenie decyzji Komisji z dnia 20 grudnia 2002 r. o ostatecznym zaszeregowaniu skarżącego do grupy A7, szczebel 3 oraz uchylenie, jeśli zachodzi taka potrzeba, decyzji Komisji z dnia 9 października 2003 r. o oddaleniu zażalenia skarżącego, a także pomocniczo, przedłożenie niektórych dokumentów.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron poniesie własne koszty.

(¹) Dz.U. C 71 z 20.3.2004 r.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r.
— Eurodrive przeciwko OHIM**

(Sprawa T-31/04) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego euroMASTER — Wcześniejsze krajowe słowne znaki towarowe EUROMASTER — Brak podobieństwa towarów i usług — Częściowe odrzucenie sprzeciwu — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2006/C 108/32)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Eurodrive Services and Distribution NV (Amsterdam, Niderlandy) [Przedstawiciele: adwokaci E. Chávarri i A. Pérez-Gómez]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) [Przedstawiciel: I. de Medrano Caballero, pełnomocnik]

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą był również, interwenient przed Sądem: Jesús Gómez Frías (Madryt, Hiszpania)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 12 listopada 2003 r. (sprawy R 419/2001-1 i R 530/2001-1) dotycząca postępowania w sprawie sprzeciwu między Jesúsem Gómezem Fríasem a Eurodrive Services and Distribution NV

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 190 z 27.7.2004

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r.
— Athinaiki Oikogeniaki Artopoiia przeciwko OHIM**

(Sprawa T-35/04) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wcześniejszy słowny znak towarowy FERRERO — Zgłoszenie wspólnotowego graficznego znaku towarowego zawierającego element słowny „FERRÓ” — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2006/C 108/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Athinaiki Oikogeniaki Artopoiia AVEE (Pikermi, Grecja) [Przedstawiciel: C. Chrissanthis, adwokat]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego [Przedstawiciel: J. Novais Gonçalves, pełnomocnik]

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą występującym przed Sądem w charakterze interwenienta była również: Ferrero OHG mbH, Stadtallendorf (Niemcy) [Przedstawiciel: M. Schaeffer, adwokat]

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 1 grudnia 2003 r. (sprawa R 460/2002-1), dotycząca postępowania w sprawie sprzeciwu między Athinaiki Oikogeniaki Artopoiia AVEE a Ferrero OHG mbH

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Strona skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania poniesionymi przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).
- 3) Interwenient ponosi koszty własne.

(¹) Dz.U. C 94 z 17.04.2004

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r.
— **Kimman przeciwko Komisji**

(Sprawa T-44/04) ⁽¹⁾

(Urzednicy — Powołanie — Zmiana grupy zaszeregowania
— Artykuł 31 ust. 2 regulaminu pracowniczego)

(2006/C 108/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Eugène Kimman (Overijse, Belgia) [Przedstawiciele: N. Lhoest i É. De Schietere de Lophem, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: V. Joris i A. Bouquet, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Wniosek o uchylenie decyzji Komisji z dnia 20 grudnia 2002 r. o ostatecznym zaszeregowaniu skarżącego do grupy B5 oraz uchylenie, jeśli zachodzi taka potrzeba, decyzji Komisji z dnia 1 października 2003 r. o oddaleniu zażalenia skarżącego.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron poniesie własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 94 z 17.4.2004 r.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r.
— **Develey przeciwko OHIM**

(Sprawa T-129/04) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Trójwymiarowy znak towarowy — Kształt butelki z tworzywa sztucznego — Odmowa rejestracji — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Wcześniejszy krajowy znak towarowy — Konwencja paryska — Porozumienie TRIPS — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2006/C 108/35)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Develey Holding GmbH & Co. Beteiligungs KG (Unterhaching, Niemcy) [Przedstawiciele: R. Kunz-Hallstein i H. Kunz-Hallstein, avocats]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) [Przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik]

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 20 stycznia 2004 r. (sprawa R 367/2003 2), oddalającej wniosek o rejestrację jako wspólnotowego znaku towarowego trójwymiarowego oznaczenia wyrażającego się w kształcie butelki

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania

⁽¹⁾ Dz.U. C 168 z 26.6.2004

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r.
— **Włochy przeciwko Komisji**

(Sprawa T-226/04) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (WE) nr 316/2004 — Wspólna organizacja rynku wina — Ochrona dodatkowych tradycyjnych oznaczeń — Zmiana klasyfikacji niektórych dodatkowych tradycyjnych oznaczeń — Używanie przy etykietowaniu win pochodzących z krajów trzecich — Uchybienie proceduralne — Zasada proporcjonalności — Porozumienie TRIPS)

(2006/C 108/36)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch [Przedstawiciel: M. Fiorilli, avvocato dello Stato]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: N. Nolin i V. Di Bucci, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Wniosek o częściowe stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 316/2004 z dnia 2004 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 753/2002 ustanawiające niektóre zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 odnośnie do opisu, oznaczania, prezentacji i ochrony niektórych produktów sektora wina (Dz.U. L 55, str. 16), w zakresie w jakim zmienia ono art. 24, 36 i 37 rozporządzenia Komisji (WE) nr 753/2002 z dnia 29 kwietnia 2002 r. (Dz.U. L 118, str. 1) w zakresie dotyczącym ochrony tradycyjnych oznaczeń

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 179 z 10.7.2004

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 marca 2006 r. — Lantzoni przeciwko Trybunałowi

(Sprawa T-289/04) (¹)

(Urzędnicy — Awans — Przyznawanie punktów awansu — Związek ze sprawozdaniem z oceny)

(2006/C 108/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Dimitra Lantzoni [Przedstawiciele: początkowo C. Marhuenda, następnie M. Bouché, avocats]

Strona pozwana: Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich [Przedstawiciel: M. Schauss, pełnomocnik]

Przedmiot sprawy

Żądanie uchylecia decyzji organu powołującego Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 7 października 2003 r. dotyczącej punktów awansu przyznanych skarżącej za okres 1999-2000 i za rok 2001.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna w zakresie, w jakim dotyczy przyznania punktów awansu za okres 1999-2000.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Strony ponoszą własne koszty.

(¹) Dz.U. C 262 z 23.10.2004

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 marca 2006 r. — Service station Veger przeciwko Komisji

(Sprawa T-238/99) (¹)

(Skarga wszczynająca postępowanie — Wymogi formalne — Skarga oczywiście niedopuszczalna)

(2006/C 108/38)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Service station V/H J.P. Veger (Maria Hoop, Niderlandy) [Przedstawiciel: adwokat P. Brouwers]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: na początku G. Rozet i H. Speyart, a następnie G. Rozet i H. van Vliet, pełnomocnicy]

Przedmiot sprawy

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 1999/705/WE z dnia 20 lipca 1999 r. dotyczącej pomocy państwa przyznanej przez Niderlandy na rzecz 633 niderlandzkich stacji paliw znajdujących się blisko granicy niemieckiej (Dz.U. L 280, str. 87)

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 6 z 8.1.2000 r.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 lutego 2006 r. — Komisja przeciwko Trends i in.

(Sprawa T-448/04) (¹)

(Klauzula arbitrażowa — Zarzut niedopuszczalności — Skarga skierowana przeciwko wspólnikom spółki)

(2006/C 108/39)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciele: M. Patakia, pełnomocnik, wspierana przez M. Bra, K. Kapoutzidou i S. Chatzigiannisa, avocats]

Strona pozwana: Transport Environment Development Systems (Trends) (Ateny, Grecja) [przedstawiciel: V. Christianos, avocat], Marios Kontaratos (Ateny), Anastasios Tillis (Neo Irakleio, Grecja) [przedstawiciel: V. Christianos, avocat], Marios Kontaratos (Glyfada, Grecja)

Przedmiot sprawy

Skarga Komisji skierowana w celu zasądzenia od pozwanych zwrotu kwoty stanowiącej nadpłatę wkładu finansowego wypłaconego przez Wspólnotę Europejską tytułem dwóch umów zawartych w ramach realizacji programu wspólnotowego „Telematics applications of commun interest”

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna, ponieważ została skierowana przeciwko A. Tillisowi, M. Kontaratosowi, p. Argyrakosowi, p. Petrakisowi i p. Koutroumpa
- 2) Komisja zostaje poniesie własne koszty oraz koszty poniesione przez A. Tillisa związane z podniesionym przez niego zarzutem niedopuszczalności

(¹) Dz.U. C 184 z 2.8.2003

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 17 lutego 2006 r. — Komisja przeciwko Trends i in.

(Sprawa T-449/04) (¹)

(Klauzula arbitrażowa — Zarzut niedopuszczalności — Skarga przeciwko wspólnikom spółki)

(2006/C 108/40)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich [przedstawiciele: M. Patakia, pełnomocnik wspierana przez adwokatów M. Brę, K. Kapoutzidou i S. Chatzigiannisa]

Strona pozwana: Transport Environment Development Systems (Trends) (Ateny, Grecja) [przedstawiciel: adwokat V. Christianos], Marios Kontaratos (Ateny), Anastasios Tillis (Neo Irakleio, Grecja) [przedstawiciel: adwokat V. Christianos], Georgios Argyrakos (Ateny), Konstantinos Petrakis (Cholargos, Grecja) i Fotini Koutroumpa (Glyfada, Grecja)

Przedmiot sprawy

Skarga Komisji o zasądzenie od pozwanych zwrotu kwoty stanowiącej nadpłatę wkładu finansowego wypłaconego przez Wspólnotę Europejską tytułem dwóch umów zawartych w ramach realizacji programu wspólnotowego „Telematics applications of commun interest”

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna w zakresie, w jakim skierowana jest przeciwko A. Tillisowi, M. Kontaratosowi, G. Argyrakosowi, K. Petrakisowi i F. Koutroumpie.
- 2) Komisja zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez A. Tillisa w związku z podniesionym przez niego zarzutem niedopuszczalności.

(¹) Dz.U. C 184 z 2.8.2003

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2005 r. — Komisja przeciwko Enviromental Management Consultants Ltd

(Sprawa T-46/05)

(2006/C 108/41)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciel: D. Triantafyllou, wspierany przez adwokata N. Korogiannakisa]

Strona pozwana: Enviromental Management Consultants Ltd (Nikozja, Cypr)

Żądania strony skarżącej

- Nakazanie pozwanej zapłaty kwoty 44 056,81 EUR, odpowiadającej 31 965,28 EUR jako kwoty głównej i 12 091,53 EUR jako odsetki za zwłokę od daty płatności noty obciążającej do dnia 31 stycznia 2005 r.
- Nakazanie skarżącej zapłaty odsetek w wysokości 9,62 EUR dziennie od dnia 1 lutego 2005 r. do dnia całkowitego uregulowania długu.
- Obciążenie Enviromental Management Consultants Ltd kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wspólnota Europejska reprezentowana przez Komisję Wspólnot Europejskich zawarła z pozwaną umowę objętą stosowaniem przepisów programu specjalnego z krajami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi. Umowa dotyczyła realizacji projektu zatytułowanego „Technical Development and demonstration of closed-loop electroplating and metal chemistry”, który miał być zrealizowany w ciągu 30 miesięcy od dnia 1 listopada 1998 r. W ramach tej umowy Komisja zobowiązała się do wsparcia finansowego w celu efektywnego przeprowadzenia projektu w wysokości 50 % wydatków kwalifikujących się i w wysokości 100 % pozostałych wydatków do kwoty 538 800 EUR.

W maju 1999 r. spółka, która wykonywała zadania koordynacji prac, znalazła się w stanie upadłości i przerwała rozpoczętą w dniu 5 lutego 1999 r. realizację projektu. Pomimo starań kilku z pozostałych członków konsorcjum znalezienie innego koordynatora okazało się niemożliwe. W wyniku tego Komisja postanowiła rozwiązać umowę, kiedy stwierdziła, że realizacja projektu przez pozostałych członków konsorcjum nie była możliwa. Swoją decyzję Komisja przekazała skarżącym pismem z dnia 16 czerwca 2000 r., wzywając przy tym pozwaną do złożenia zestawienia wydatków i sprawozdania technicznego nt. prac zrealizowanych od lutego do maja 1999 r.

Pozwana złożyła zestawienie wydatków za okres od 1 listopada 1998 r. do 30 kwietnia 2000 r., Komisja postanowiła jednak uwzględnić koszty osobowe jedynie za okres od lutego do maja 1999 r., który jej zdaniem stanowił okres faktycznego trwania programu, oraz dodać do tego koszty wyposażenia. Na podstawie tych obliczeń Komisja uznała wydatki w wysokości 23 404,72 EUR i domaga się w swojej skardze zwrotu kwoty 31 965,28 EUR stanowiącej resztę zaliczki wypłaconej przez nią pozwanej oraz odsetki należne od tej kwoty na podstawie właściwych przepisów.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2006 r. — ENERCON przeciwko OHIM**(Sprawa T-71/06)**

(2006/C 108/42)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: ENERCON GmbH (Aurich, Niemcy) (*Przedstawiciel:* adwokat R. Böhm)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 30 listopada 2005 r. (postępowanie odwoławcze 0179/2005-2);
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: trójwymiarowy znak towarowy składający się z części konwertera energii wiatru dla towarów należących do klasy 7 — zgłoszenie nr 2 496 743

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94 z uwagi na to, że objęty zgłoszeniem kształt towaru nie należy do zwykle używanych kształtów i w związku z tym zgłoszony trójwymiarowy znak towarowy posiada charakter odróżniający.

Naruszenie art. 7 ust. 3 wymienionego wyżej rozporządzenia polegające na tym, że po uwzględnieniu występujących w sprawie okoliczności Izba Odwoławcza powinna była zażądać od zgłaszającego wspólnotowy znak towarowy dalszych ekspertyz, które mogły stanowić dowód zgodnie z art. 7 ust. 3.

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2006 r. — Cassegrain przeciwko OHIM**(Sprawa T-73/06)**

(2006/C 108/43)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Jean Cassegrain (Paryż, Francja) [*Przedstawiciele:* adwokaci Y. Coursin i T. van Innis]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- tytułem głównym stwierdzenie nieważności wydanej decyzji i obciążenie Urzędu kosztami postępowania,

— ewentualnie wyznaczenie eksperta lub kolegium ekspertów w celu wyjaśnienia Sądowi zagadnienia, czy lub pod jakimi warunkami kształt wytworzonego towaru lub przedstawienie jego konturów jest równie zdolny co towarzyszący mu wyraz do zachowania się w pamięci odbiorców jako wskazanie jego pochodzenia handlowego i zastrzeżenie kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy przedstawiający torebkę dla towarów z klasy 18 (zgłoszenie nr 003598571)

Decyzja eksperta: Odmowa rejestracji

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 4 i 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94. Skarżący podnosi, że znak towarowy posiada wystarczający charakter odróżniający, aby odróżniać i indywidualizować torebkę lub gamę torebek pochodzących z danego przedsiębiorstwa od torebek lub gamy torebek pochodzących z innych przedsiębiorstw.

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2006 r. — Fox Racing przeciwko OHIM

(Sprawa T-74/06)

(2006/C 108/44)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fox Racing Inc. (Morgan Hill, USA) [Przedstawiciel: P. Brownlow, solicitor]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Lloyd IP Limited (Penrith, Zjednoczone Królestwo)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 8 grudnia 2005 r. (sprawa R 1180/2004-1) w części, w jakiej odrzucono zgłoszenie dotyczące motocykli i kasków bezpieczeństwa oraz odzieży ochronnej dla motocyklistów i kolarzy (klasa 8), jak również odzieży, w szczególności kurtek,

prochowców, bluz, swetrów, koszul, spodni, bluzek, rajstop, szortów, kapeluszy, czapek, opasek na głowę, rękawiczek, butów, kozaków, skarpetek i fartuchów (klasa 25),

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „SHIFT” dla towarów z klasy 9, 16, 18 i 25 — zgłoszenie nr 2 419 349

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: Lloyd Lifestyle Limited

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: Wspólnotowy graficzny znak towarowy i wcześniejszy niezarejestrowany słowny znak towarowy „Swift” oraz krajowy graficzny znak towarowy „Swift leathers” dla towarów z klas 9 i 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odmowa rejestracji

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie zaskarżonej decyzji w części, w jakiej odrzucono zgłoszenie dla „przyrządów do pomiaru ciśnienia powietrza” i towarów z klas 16 i 18, a w pozostałym zakresie utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2006 r. — Plásticos Españoles (Aspla) przeciwko Komisji

(Sprawa T-76/06)

(2006/C 108/45)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Plásticos Españoles, S.A. (Aspla) (Torrelavega, Hiszpania) [Przedstawiciele: E. Garayar i A. García Castillo, abogados]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— uznanie za dopuszczalną niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności,

— stwierdzenie nieważności decyzji C(2005) 4634 wersja ostateczna z dnia 30 listopada 2005 r. w sprawie COMP/F/38.354 — worki przemysłowe, ewentualnie znaczne obniżenie grzywny nałożonej na Plásticos Españoles, S.A.,

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2006 — Budapesti Erőmű przeciwko Komisji

(Sprawa T-80/06)

(2006/C 108/46)

Język postępowania: angielski

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem skargi jest stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005) 4634 wersja ostateczna z dnia 30 listopada 2005 r. w sprawie COMP/F/38.354 — worki przemysłowe. W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że skarżąca wraz z innymi przedsiębiorstwami naruszyła art. 81 WE, ponieważ od 1991 r. do 2002 r. uczestniczyła ona w systemie porozumień i uzgodnionych praktyk w sektorze plastikowych worków przemysłowych w Niemczech, Belgii, Niderlandach, Luksemburgu, Hiszpanii i Francji. Za te naruszenia Komisja nałożyła grzywnę na skarżącą i na Armando Álvarez, S.A. jako odpowiedzialne solidarnie.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- dokonanie przez Komisję błędnej oceny okoliczności faktycznych, jeśli chodzi o znaczenie uczestnictwa, zakres produktowych i geograficznych rynków oddziaływania oraz udziały w rynku, które posłużyły jako podstawa dla obliczenia grzywnien,
- naruszenie art. 81 ust. 1 WE oraz zasady pewności prawa przez błędną kwalifikację naruszenia jako „jednolitego i ciągłego” oraz nieprawidłowe określenie odpowiedzialności ukaranych przedsiębiorstw,
- ewentualnie naruszenie art. 81 ust. 1 WE oraz zasad pewności prawa oraz równego traktowania przez błędną kwalifikację naruszenia jako „jednolitego i ciągłego” w odniesieniu do skarżącej, nieprawidłowe określenie jej indywidualnej odpowiedzialności oraz dyskryminacja w stosunku do Stempher B.V., która według danych Komisji miała również uczestniczyć w spornym naruszeniu,
- naruszenie art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17⁽¹⁾ oraz wytycznych w sprawie metody ustalania grzywny przez oczywisty błąd przy obliczaniu grzywny nałożonej na skarżącą oraz oczywiste naruszenie zasad równego traktowania i proporcjonalności przy ustalaniu jej wysokości.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady EWG nr 17 pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. 85 i 86 Traktatu (Dz.U.1962, 13, str. 204).

Strony

Strona skarżąca: Budapesti Erőmű „Zártkörűen Működő Részvénytársaság” (Budapeszt, Węgry) [przedstawiciele: M. Powell, solicitor, C. Arhold, K. Struckmann, prawnicy]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 9 listopada 2005 r. o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia w sprawie Pomoc państwa C 41/2005 (ex NN 49/2005) — Koszty osierocone, albo stwierdzenie nieważności tej decyzji w zakresie, zakresie jakim dotyczy ona umów o zakup energii zawartych przez stronę skarżącą;
- przyznanie stronie skarżącej kosztów niniejszej skargi;
- podjęcie wszelkich innych kroków alternatywnych lub uzupełniających wymaganych dla dobrej administracji wymiaru sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca to regionalny dystrybutor energii cieplnej i producent energii elektrycznej działający na Węgrzech. Zaskarżoną decyzją Komisja wszczęła formalną procedurę dochodzenia w sprawie domniemanej pomocy państwa polegającej na zawieraniu umów o zakup energii pomiędzy węgierskimi producentami energii elektrycznej a węgierskim państwowym operatorem sieci⁽¹⁾.

Na uzasadnienie swojej skargi strona skarżąca podnosi, że Komisja nie miała kompetencji do podjęcia zaskarżonej decyzji. Według strony skarżącej, z rozdziału 3 ust. 1 załącznika IV do Traktatu o Przystąpieniu⁽²⁾ oraz z art. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999⁽³⁾ wynika, że kompetencje Komisji obejmują jedynie środki pomocowe mające nadal zastosowanie po dniu przystąpienia nowego państwa członkowskiego. Strona skarżąca podnosi, że umowy o zakup energii zostały zawarte przed przystąpieniem i nie mają już po tym dniu zastosowania.

Strona skarżąca dalej podnosi, że Komisja w sposób oczywisty naruszyła prawo oraz zasady oceny dowodów, wszczynając formalną procedurę dochodzenia mimo braku obiektywnych podstaw do ustalenia, że zawarte przez stronę skarżącą umowy o zakup energii stanowią pomoc państwa. Zdaniem strony skarżącej, Komisja nie dokonała oceny charakteru tych umów w świetle okoliczności istniejących w czasie ich zawarcia, a także dokonała niewłaściwej oceny pojęcia korzyści gospodarczej oraz pojęcia zakłócenia konkurencji i pojęcia wpływu na wymianę handlową w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE.

Strona skarżąca podnosi również, że Komisja błędnie ustaliła, iż umowy o zakup energii stanowią nową pomoc państwa, skoro zostały one zawarte przed otwarciem węgierskiego rynku energii elektrycznej.

Na koniec, strona skarżąca twierdzi, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest nieodpowiednie.

(¹) Pomoc państwa – Węgry – Pomoc państwa C 41/2005 (ex NN 49/2005) — Koszty osierocone — Zaproszenie do przedkładania uwag zgodnie z art. 88 ust. 2 Traktatu WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. 2005 C 324, str. 12)

(²) Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej – Załącznik IV: Wykaz, o którym mowa w artykule 22 Aktu Przystąpienia – 3. Polityka konkurencji (Dz.U. 2003 L 236, str. 797)

(³) Rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczególne zasady stosowania art. [88] Traktatu WE (Dz.U. L 83, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2006 r. — Apple Computer International przeciwko Komisji

(Sprawa T-82/06)

(2006/C 108/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Apple Computer International (Cork, Irlandia) [przedstawiciele: G. Breen, Solicitor, P. Sreenan, SC, B. Quigley, BL]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że klasyfikacja zawarta w pkt 2 załącznika do rozporządzenia Komisji (WE) nr 2171/2005 stanowi w

rzeczywistości decyzję, która została wprawdzie przyjęta w formie rozporządzenia, jednakże dotyczy bezpośrednio i indywidualnie skarżącą;

- Stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 2171/2005 dotyczącego klasyfikacji niektórych towarów w Nomenklaturze Scalonej (Dz.U. L 346, str. 7) w zakresie, w którym klasyfikuje monitor kolorowy typu ciekłokrystalicznego opisany w pkt 2 tabeli załączonej do tego rozporządzenia do kodu CN 8528 21 90;
- Stwierdzenie, że monitory odpowiadające specyfikacji technicznej zawartej w pkt 2 załącznika do zaskarżonego rozporządzenia należy sklasyfikować do pozycji 8471 Nomenklatury Scalonej;
- Obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżone rozporządzenie klasyfikuje cztery wyświetlacze ciekłokrystaliczne (LCD) do dwóch różnych kodów CN w Nomenklaturze Scalonej. Skarżąca podnosi, że jakkolwiek urządzenie wskazane w pkt 2 załącznika do zaskarżonego rozporządzenia (zwane dalej urządzeniem) nie jest zidentyfikowane jako produkt skarżącej, to jednak cechy techniczne i opis tego urządzenia definitywnie wskazują na to, że chodzi o produkt Apple 20 „LCD”.

Skarżąca podnosi, że klasyfikując produkowany przez skarżącą monitor 20” LCD do pozycji 8528, Komisja naruszyła rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (¹) i dopuściła się oczywistego błędu w interpretacji przepisów wspólnotowych dotyczących klasyfikacji taryfowej.

Skarżąca podnosi, że urządzenie spełnia określone w pozycji 8471 i wyjaśnione w uwadze 5 do działu 84 Nomenklatury Scalonej kryteria klasyfikacji jako „urządzenie” maszyny do automatycznego przetwarzania danych, jest w rodzaju stosowanych wyłącznie lub zasadniczo w systemie automatycznego przetwarzania danych, a ponadto, nie jest w stanie wykonywać specyficznych funkcji innych niż przetwarzanie danych. Zdaniem skarżącej, klasyfikacja do pozycji 8528 stanowi wobec tego oczywisty błąd przy dokonywaniu wykładni przepisów wspólnotowych dotyczących klasyfikacji taryfowej.

Wreszcie, skarżąca podnosi, że kwestionowana klasyfikacja jest w bezpośredni sposób niezgodna z wyrokiem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-11/93 *Siemens Nixdorf przeciwko Hauptzollamt Augsburg*, Rec. str. I-1945.

(¹) Dz.U. L 256, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 13 marca 2006 r. — Onderlinge Waarborgmaatschappij Azivo Algemeen Ziekenfonds De Volharding przeciwko Komisji

(Sprawa T-84/06)

(2006/C 108/48)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Onderlinge Waarborgmaatschappij Azivo Algemeen Ziekenfonds De Volharding U.A. ('s-Gravenhage, Niderlandy) [Przedstawiciel(-e): adwokaci G. van der Wal i T. Boesman,]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 3 maja 2005 r. (sprawy N 541/2004 i N 542/2004),
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest zakładem ubezpieczeń zdrowotnych, w którym ubezpieczonych jest około 150 000 osób. Wspomniani ubezpieczeni mają w zasadzie większe potrzeby, jeśli chodzi o usługi medyczne, aniżeli przeciętny ubezpieczony w Niderlandach, dlatego skarżąca od dłuższego czasu osiągała gorsze wyniki od innych zakładów ubezpieczeń zdrowotnych. Słabe wyniki były spowodowane wadami systemu wyrównawczego.

W swojej skardze skarżąca kwestionuje decyzję Komisji⁽¹⁾ zezwalającą zgodnie z art. 87 WE i art. 88 WE na pomoc, którą Niderlandy zgłosiły w ramach nowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych. Pomoc ta dotyczyła tworzenia przez kasy chorych rezerw finansowych oraz systemu wyrównywania ryzyka⁽²⁾.

Zdaniem skarżącej Komisja popełniła błąd w ocenie sposobu funkcjonowania systemu wyrównywania ryzyka i w konsekwencji zbadała go w niewystarczający sposób. W związku z tym decyzja narusza art. 86 ust. 2 WE i jest niezrozumiała, a przynajmniej niewystarczająco uzasadniona.

Komisja niesłusznie zezwoliła także na system wyrównywania ryzyka na podstawie art. 86 ust. 2 WE. Wadliwy system wyrównywania ryzyka doprowadził do przyznania większej kompensacji wielu zakładom ubezpieczeń zdrowotnych aniżeli było to wymagane dla pokrycia kosztów wynikających z publicznych zobowiązań do świadczeń, podczas gdy wskutek deficytu wiele innych zakładów ubezpieczeń uzyskało niewystarczającą kompensację.

Poza tym Komisja ze względu na złożoność zgłoszonego systemu pomocy powinna była wszcząć formalną procedurę na podstawie art. 88 ust. 2 WE. W istocie we wstępnej fazie procedury wszczętej na podstawie art. 88 ust. 3 Komisja napotkała poważne trudności w stwierdzeniu zgodności systemu pomocy ze wspólnym rynkiem, ponieważ nie dysponowała wystarczającymi informacjami.

Wreszcie skarżąca twierdzi, że Komisja przy wydaniu zaskarżonej decyzji niesłusznie nie uwzględniła okoliczności, że nowy niderlandzki system zdrowotny jest niezgodny z dyrektywą w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie⁽³⁾, z art. 43 WE oraz z art. 49 WE. W związku z tym skarżąca zwraca w szczególności uwagę na zakaz różnicowania składek, obowiązek akceptacji oraz system wyrównywania ryzyka. Poza tym uważa ona, że Komisja niesłusznie i sprzecznie z art. 253 WE nie uzasadniła, dlaczego była zdania, iż trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie, art. 43 WE oraz art. 49 WE w związku z art. 87 WE oraz art. 86 ust. 2 WE nie stały na przeszkodzie zgłoszonej pomocy państwowej.

⁽¹⁾ Dz.U. 2005, C 324, str. 30.

⁽²⁾ Pomoc N 541/04 i N 542/2004.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniająca dyrektywy 73/239/EWG i 88/357/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) (Dz.U. L 228, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2006 r. — L'Oréal przeciwko OHIM

(Sprawa T-87/06)

(2006/C 108/49)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: L'Oréal S.A. (Paryż, Francja) [Przedstawiciel: X. Bufet Delmas d'Autane, lawyer]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Revlon (Suisse) S.A. (Schlieren, Szwajcaria)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 9 stycznia 2006 r. wydanej w postępowaniu odwoławczym R 216/2003-4 dotyczącym postępowania w sprawie sprzeciwu B216087 (zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 1 011 626),
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi we wszystkich postępowaniach dotyczących tej sprawy (w szczególności w postępowaniu w sprawie skargi i w postępowaniu odwoławczym).

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „FLEXI DESIGN” dla towarów z klasy 3 — zgłoszenie nr 1 011 626

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: Revlon (Suisse) S.A.

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: Krajowy słowny znak towarowy „FLEX” dla towarów z klas 3 i 34

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu dla wszystkich zaskarżonych towarów

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 15 i 43 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ przedstawiony przez Revlon (Suisse) S.A. dowód nie może zostać uznany za skuteczny dowód rzeczywistego używania słownego znaku towarowego „FLEX” w rozpatrywanym okresie czasu ani w Zjednoczonym Królestwie, ani we Francji.

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia, jako że brak jest podobieństwa spornych znaków towarowych, a w konsekwencji brak jest również prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2006 r. — Dorel Juvenile Group przeciwko OHIM

(Sprawa T-88/06)

(2006/C 108/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dorel Juvenile Group, Inc. (Canton, USA) [Przedstawiciel: Gesa Simon, lawyer]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 11 stycznia 2006 r. (sprawa R 616/2004-2) oraz
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „SATETY 1ST” dla towarów z klas 12, 20, 21 i 28 — zgłoszenie nr 2 258 697

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ zgłoszony znak towarowy nie jest pozbawiony charakteru odróżniającego w odniesieniu do zgłoszonych towarów.

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2006 r. — TOMORROW FOCUS przeciwko OHIM

(Sprawa T-90/06)

(2006/C 108/51)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: TOMORROW FOCUS AG (Monachium, Niemcy) [Przedstawiciel: U. Gürtler, Rechtsanwalt]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Information Builders (Netherlands) B.V. (Amstelveen, Niderlandy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 stycznia 2006 r. (Sprawa R116/2005-1) w części, w jakiej decyzja ta odrzuca zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego „Tomorrow Focus” nr 002382455;
- zmiana decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 stycznia 2006 r. (Sprawa R116/2005-1) w ten sposób, aby zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego „Tomorrow Focus” nr 002382455 dopuścić do rejestracji także dla towarów „computers and data processing apparatus”, jak również usług „computer programming and design of computer programs (computer software); maintenance and upgrading of computer programs, and on-line upgrading services”;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem zgłoszenia: Słowny znak towarowy „Tomorrow Focus” dla towarów i usług z klas 9, 16, 35, 38, 41 i 42 (zgłoszenie nr 2382455).

Właściciel prawa ze znaku towarowego, na który powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Information Builders (Netherlands) B.V.

Prawo ze znaku towarowego, na który powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Graficzny znak towarowy „Focus” dla towarów i usług z klas 9, 16 i 42 (wspólnotowy znak towarowy nr 68585).

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia w stosunku do klas 9 i 42.

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie zaskarżonej decyzji, odrzucenie zgłoszenia w stosunku do niektórych towarów i usług z klas 9 i 42, jak również odrzucenie sprzeciwu w pozostającym zakresie.

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94⁽¹⁾, ponieważ błędnie stwierdzono prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd między porównywanymi znakami.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L z 1994, nr 11, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2006 r. — Tsakiris-Mallas A.E. przeciwko OHIM

(Sprawa T-96/06)

(2006/C 108/52)

Język skargi: grecki

Strony

Strona skarżąca: Tsakiris-Mallas A.E. (Argyroupolis w Attyce, Grecja) [Przedstawiciel: adwokat Charalambos Samaras]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: „LATE EDITIONS LIMITED” (Leighton Buzzard, Zjednoczone Królestwo)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 11 stycznia 2006 r. w sprawie R 1127/2004-2.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy exê dla towarów z klas 18 i 25 — zgłoszenie nr 2 190 015

Właściciel znaku lub oznaczenia,

na które powołano się w sprzeciwie: „LATE EDITIONS LIMITED”

Znak lub oznaczenie,

na które powołano się w sprzeciwie: Krajowy znak towarowy EXE dla towarów z klasy 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu dla części towarów

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 marca 2006 r. — Aries Meca przeciwko Komisji

(Sprawa T-275/04)⁽¹⁾

(2006/C 108/53)

Język postępowania: francuski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 262 z 23.10.2004

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 marca 2006 r. — Success-Marketing przeciwko OHMI

(Sprawa T-506/04)⁽¹⁾

(2006/C 108/54)

Język postępowania: niemiecki

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 193 z 6.8.2005.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ

Decyzja Sądu nr 1/2006

podjęta na zebraniu Sądu w pełnym składzie w dniu 15 lutego 2006 r.

w sprawie przydziału spraw do izb

(do publikacji w Dz.U.)

(2006/C 108/55)

Decyzją 2005/C 322/09 z dnia 30 listopada 2005 r. w sprawie kryteriów przydziału spraw do izb (Dz.U. 2005, C 322, str. 17) Sąd postanowił, że pewna liczba spraw będzie przydzielana trzeciej izbie, bez względu na to, z jakiej są dziedziny, w sposób automatyczny, z częstotliwością określoną podczas zebrania Sądu w pełnym składzie.

Na zebraniu Sądu w pełnym składzie w dniu 15 lutego 2006 r. ustalono, że będzie to co siódma sprawa, według sygnatury nadawanej zgodnie z kolejnością wpływu, a listę rozpoczynać będzie pierwsza nowo wniesiona do Sądu sprawa, tj. sprawa nr F-118/05.

Zgodnie z wymienioną wyżej decyzją od tak ustalonej częstotliwości odstąpić można ze względu na powiązanie spraw, a także w celu równomiernego rozłożenia i rozsądnego zróżnicowania pracy w ramach Sądu.

Luksemburg, dnia 15 lutego 2006 r.

Sekretarz
W. HAKENBERG

Prezes
P. MAHONEY

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2006 r. — Semeraro przeciwko Komisji

(Sprawa F-19/06)

(2006/C 108/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Maria Magdalena Semeraro (Bruksela, Belgia)
[Przedstawiciel: L. Vogel]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji organu powołującego z dnia 8 listopada 2005 r., w której oddalono zażalenie skarżącej z dnia 12 sierpnia 2005 r. na sprawozdanie z przebiegu kariery zawodowej (sprawozdanie), sporządzone za rok 2004;
- o ile okaże się to konieczne uchylenie także owego sprawozdania;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżącej, urzędnikowi Komisji awansowanemu do grupy C*6 w dniu 30 listopada 2004 r. przyznano w ramach postępowania w sprawie oceny za 2004 r. o wiele mniejszą liczbę punktów za zasługi niż w latach wcześniejszych.

Jako że jej zażalenie w tej kwestii zostało oddalone, skarżąca wniosła niniejszą skargę, w której wysunęła trzy zarzuty.

Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia art. 25 regulaminu pracowniczego oraz art. 9 ust. 7 ogólnych przepisów wykonawczych do art. 43 regulaminu pracowniczego. W szczególności jej zdaniem podmiot oceniający w postępowaniu odwoławczym utrzymał bez zmian sprawozdanie, bez udzielenia konkretnie i w zindywidualizowany sposób odpowiedzi na zarzuty i uwagi wspólnego komitetu ds. ocen.

Drugi zarzut dotyczy naruszenia art. 43 regulaminu pracowniczego, art. 1 ust. 2 ogólnych przepisów wykonawczych, zasady proporcjonalności i zasady niedyskryminacji, a także popełnienia oczywistego błędu w ocenie. Z jednej strony zmniejszenie liczby punktów za zasługi za rok 2004 kłóci się z tym, że dostarczone oceny analityczne pozostają niezmienione w stosunku do lat poprzednich. Z drugiej strony uzasadnienie, jakie przedstawiła administracja, zgodnie z którym zmniejszenie to wynika z awansu skarżącej na koniec roku 2004, nie ma żadnego związku ze sprawą.

Trzeci zarzut dotyczy naruszenia art. 25 regulaminu pracowniczego, art. 10 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego oraz art. 8 ust. 7 ogólnych przepisów wykonawczych, a także popełnienia oczywistego błędu w ocenie. W szczególności ani podmiot oceniający, ani podmiot zatwierdzający ocenę, ani też podmiot oceniający w postępowaniu odwoławczym nie przedstawili jej zdaniem wystarczającego uzasadnienia przy negatywnej odpowiedzi na pytanie czy skarżąca jest zdolna do wypełniania obowiązków w ramach kategorii B*.

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2006 r. — De Luca przeciwko Komisji

(Sprawa F-20/06)

(2006/C 108/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Patrizia de Luca (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i E. Marchal, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie niezgodności z prawem art. 12 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego;
- uchylenie decyzji organu powołującego z dnia 23 lutego 2005 r. o powołaniu skarżącej na stanowisko administratora w dyrekcji generalnej „Wymiar sprawiedliwości, wolność i bezpieczeństwo”, w dyrekcji „Wymiar sprawiedliwości w sprawach cywilnych, prawa i obywatelstwo”, wydział „Wymiar sprawiedliwości w sprawach cywilnych” w zakresie dotyczącym zaszeregowania skarżącej do grupy zaszeregowania A*9 stopień 2 oraz uwzględnienia jej starszeństwa stopnia z dnia 1 lutego 2005 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, będąca urzędnikiem w grupie zaszeregowania A6 (następnie A*10) została powołana na stanowisko administratora jako laureat konkursu COM/A/11/01, o którym ogłoszenie zostało opublikowane w roku 2001, po wejściu w życie rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. zmieniającego Regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i Warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich⁽¹⁾. Na podstawie zastosowanego art. 12 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego skarżąca została zaszeregowana do grupy zaszeregowania A*9.

Po pierwsze skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja dokonuje obniżenia jej grupy zaszeregowania, z naruszeniem ram prawnych, które ustanawia ogłoszenie o konkursie, który skarżąca wygrała, jak również jej ekspektatywy określonej ścieżki kariery. Skarżąca podnosi również naruszenie art. 4, 5, 29 i 31 regulaminu pracowniczego oraz zasad dobrej administracji i proporcjonalności.

Zdaniem skarżącej decyzja ta jest również sprzeczna z zasadą równego traktowania. Zaszeregowanie bowiem laureatów tego samego konkursu lub konkursów zostało przeprowadzone na

różnym poziomie w zależności od tego, czy procedura naboru została przeprowadzona przed lub po wejściu w życie rozporządzenia nr 723/2004. Ponadto ustalenie starszeństwa stopnia skarżącej nastąpiło bez uwzględnienia starszeństwa, które uzyskała jako urzędnik w grupie zaszeregowania A*10 wbrew mającym zastosowanie zasadom, w szczególności dotyczącym powołania pracownika tymczasowego na urzędnika.

W końcu skarżąca przywołuje zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, w zakresie w jakim skarżąca mogła oczekiwać zaszeregowania do grupy wskazanej w ogłoszeniu o konkursie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 124 z 27.04.2004, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2006 r. — Da Silva przeciwko Komisji

(Sprawa F-21/06)

(2006/C 108/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Joao Da Silva (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciele: G. Vandersanden i L. Levi, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie dopuszczalności skargi i jej zasadności, włączając w to zarzut niezgodności z prawem w niej zawarty
- uchylenie zaszeregowania skarżącego w grupie A*14 stopień 2, zawartego w decyzji z dnia 18 maja 2005 r. o powołaniu skarżącego na stanowisko dyrektora;
- przywrócenie skarżącego do grupy i stopnia, w których normalnie powinien być zaszeregowany (lub ich odpowiednika według zaszeregowania wprowadzonego przez nowy regulamin) zgodnie z postanowieniami ogłoszenia o konkursie opublikowanego w dniu 7 listopada 2003 r. w oparciu o art. 29 ust. 2 regulaminu pracowniczego (ogłoszenie o zatrudnieniu dyrektora w grupie A2);

- odtworzenie w całości kariery skarżącego ze skutkiem wstecznym od dnia, w którym nastąpi przywrócenie do takiego zaszerogowania do grupy i stopnia, włączając w to zapłatę odsetek za zwłokę;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 7 listopada 2003 r. Komisja opublikowała ogłoszenie o wakacie na stanowisku dyrektora w grupie A2 w oparciu o art. 29 ust. 2 regulaminu pracowniczego. Skarżący, kierownik działu zaszerogowany w grupie A3 stopień 7, zajmujący tymczasowo to stanowisko, postanowił zgłosić swą kandydaturę.

Decyzją z dnia 8 maja 2005 r. został on powołany na wakujące stanowisko i zaszerogowany w grupie A*14 stopień 2 ze skutkiem od dnia 16 września 2004 r.

W swej skardze skarżący podnosi, że zaszerogowanie to jest niższe od grupy A2, zmienionej na A*15, znajdującej się w ogłoszeniu o wakacie. Co więcej zaszerogowanie to jest także jego zdaniem niższe niż to, które miał skarżący przed powołaniem go na stanowisko dyrektora, gdy był kierownikiem działu. Taki skutek nie jest jego zdaniem zgodny z tym, że ze stanowiskiem dyrektora wiąże się poważniejsze zadania i funkcje.

Skarżący uważa, że jego zaszerogowanie narusza art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 5 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego. Szereg zasad prawnych zostało jego zdaniem naruszonych: zasada niedyskryminacji, zasada równoważności stanowiska i grupy, wskazana jako podstawowa zasada gwarantująca równe traktowanie urzędników w art. 7 ust. 1, zasady niedyskryminacji, pewności prawnej oraz zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań, a także zasady dobrej administracji i staranności. Ponadto zaszło jego zdaniem naruszenie ekspektatywy określonej ścieżki kariery oraz interesu służby.

Skarżący podnosi ewentualnie, że art. 12 ust. 3 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego jest niezgodny z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 6 marca 2006 r. — Vienne i in. przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa F-22/06)

(2006/C 108/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Philippe Vienne (Bascharage, Luksemburg) i inni [przedstawiciele: G. Bounéou i F. Frabetti, avocats]

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- uchylenie wyrażonej decyzji z dnia 14 listopada 2005 r., na podstawie której Parlament Europejski odmówił skarżącemu wsparcia określonego w art. 24 regulaminu pracowniczego;
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego odszkodowania na rzecz skarżących za poniesione przez nich szkody;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, urzędnicy oraz inni pracownicy Parlamentu Europejskiego, wystąpili o przeniesienie swoich uprawnień emerytalnych nabytych w Belgii do systemu wspólnotowego, zgodnie z przepisami ustawy belgijskiej uchwalonej w 1991 r. W 2003 r. Belgia uchwaliła nową ustawę, która według skarżących przewiduje korzystniejsze warunki dla tego typu nowego przeniesienia. Jednakże skarżący, dokonawszy już przeniesienia uprawnień, nie mogą korzystać z przepisów ustawy z 2003 r.

Skarżący złożyli zatem wniosek o uzyskanie wsparcia przewidzianego w art. 24 regulaminu pracowniczego. Parlament Europejski, który nie zgodził się wesprzeć swoich urzędników oraz członków personelu tymczasowego w uzyskaniu przeniesienia, decyzją z dnia 14 listopada 2005 r. oddalił ten wniosek.

W swojej skardze skarżący kwestionują tę decyzję, którą uznają za odmowę wsparcia naruszającą art. 24 regulaminu pracowniczego. Poza tym ostatnim przepisem na poparcie swoich roszczeń podnoszą naruszenie obowiązku staranności, zasady niedyskryminacji, zakazu arbitralnego postępowania, obowiązku uzasadnienia, zasady uzasadnionych oczekiwań, reguły „patere legem quam ipse fecisti”, jak również nadużycie władzy.

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2006 r. — Abad-Villanueva i in. przeciwko Komisji

(Sprawa F-23/06)

(2006/C 108/60)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Abad-Villanueva i in. [Przedstawiciele: T. Bontinck i J. Feld, avocats]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji powiadamiających skarżących o zmianie ich kategorii w części, w której nadają one niższą grupę zaszerogowania aniżeli grupa, która powinna być im nadana na podstawie regulaminu pracowniczego, utrzymując ten sam współczynnik mnożny oraz uchylają punkty awansu zgromadzone przez skarżących;
- stwierdzenie niezgodności z prawem art. 12 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wszyscy skarżący są laureatami konkursów wewnętrznych związanych ze zmianą kategorii COM/PA/04 i COM/PB/04, o których ogłoszenia zostały opublikowane przed datą wejścia w życie nowego regulaminu pracowniczego. Po tym dniu zostali oni powołani przez Komisję do kategorii wyższej niż poprzednia, jednakże bez zmiany grup i stopni zaszerogowania oraz współczynników wielokrotności. Za to ich punkty awansu zostały zredukowane do zera.

Wnosząc niniejszą skargę skarżący podnoszą po pierwsze, że decyzje w sprawie powołania zostały wydane z naruszeniem art. 31 i 62 regulaminu pracowniczego oraz art. 2 ust. 1 i 2, art. 5 ust. 2 załącznika XIII do tego regulaminu, gdyż zgodnie z tymi przepisami skarżący powinni zostać korzystniej zaszerogowani. Ponadto Komisja naruszyła po pierwsze prawo wszystkich urzędników do powołania do grupy określonej w ogłoszeniu o konkursie oraz po drugie dopuściła się dyskryminacji skarżących względem laureatów innych konkursów otwierających dostęp do tej samej kategorii.

Ponadto skarżący twierdzą, że nie istnieje podstawa prawna uprawniająca Komisję do kontynuowania stosowania względem skarżących współczynnika mnożnego przewidzianego dla poprzednich zajmowanych przez nich kategorii ani do uchylenia ich punktów awansu, zgromadzonych w ramach tzw. „dorobku punktowego”.

W końcu zdaniem skarżących zaskarżone decyzje naruszają również zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, ochrony praw nabytych i równego traktowania.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2006 r. — Abarca Montiel i in. przeciwko Komisji**(Sprawa F-24/06)**

(2006/C 108/61)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strony skarżące: Sabrina Abarca Montiel i inni [Przedstawiciel L. Vogel, avocat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji organu upoważnionego do zawarcia umów z dnia 21 listopada 2005 r. o oddaleniu zażaleń wniesionych przez skarżących między 26 lipca 2005 r. a dniem 17 sierpnia 2005 r. kwestionujących decyzje, które ustalały zaszerogowanie i wynagrodzenie każdej ze skarżących, a także kwestionujących art. 7 decyzji przyjętej przez Kolegium Komisarzy w dniu 27 kwietnia 2005 r. zawierającej „Ogólne przepisy wykonawcze do przepisów przejściowych mających zastosowanie do pracowników zatrudnianych przez biuro infrastruktury w Brukseli w żłobkach i przedszkolach w Brukseli” (zwane dalej „przepisami wykonawczymi”), a także załączniki I i II do tej decyzji;
- w zakresie w jakim okaże się to niezbędne, uchylenie również decyzji, w stosunku do których wniesione zostały ww. zażalenia;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące, obecnie pracownicy kontraktowi zatrudnieni w żłobkach i przedszkolach w Brukseli, pracowały na tych samych stanowiskach przed ich powołaniem, w oparciu o umowy o pracę prawa belgijskiego. Kwestionują one swe zaszerogowanie i wynagrodzenie ustalone przez pozwaną w związku z ich powołaniem jako pracowników kontraktowych.

W pierwszym zarzucie swej skargi skarżące podnoszą, że zgodnie z przepisami wykonawczymi i innymi przepisami dotyczącymi pracowników kontraktowych Komisji powinny być zaszerogowane do grupy III zamiast do grupy II, gdy weźmie się po uwagę dokumenty potwierdzające ich kwalifikacje i staż pracy.

W drugim zarzucie skarżące kwestionują w szczególności to, że nie są uprawnione do wynagrodzenia minimalnego, o którym mowa w art. 6 przepisów wykonawczych.

W trzecim zarzucie skarżące podnoszą naruszenie art. 2 ust. 2 warunków zatrudnienia innych pracowników, protokołu porozumienia z dnia 22 stycznia 2002 r. między Komisją a przedstawicielami personelu żłobków i przedszkoli zatrudnionych według prawa belgijskiego, zasady niedyskryminacji, a także ogólnych zasad w dziedzinie zabezpieczenia społecznego. W szczególności wyliczenie wynagrodzenia gwarantowanego skarżącym nie powinno uwzględniać zasiłków rodzinnych.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2006 r. — Ider i in. przeciwko Komisji

(Sprawa F-25/06)

(2006/C 108/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strony skarżące: Béatrice Ider i inni [Przedstawiciel: L.Vogel, avocat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji organu upoważnionego do zawarcia umów z dnia 21 listopada 2005 r. o oddaleniu zażaleń wniesionych przez skarżących w dniu 26 lipca 2005 r. kwestionujących decyzje, które ustalały zaszeregowanie i wynagrodzenie każdego ze skarżących, a także kwestionujących art. 8 decyzji przyjętej przez Kolegium Komisarzy w dniu 27 kwietnia 2005 r. zawierającej „Ogólne przepisy wykonawcze do przepisów przejściowych mających zastosowanie do pracowników zatrudnianych przez biuro infrastruktury w Brukseli w żłobkach i przedszkolach w Brukseli” (zwane dalej „przepisami wykonawczymi”), a także załączniki I i II do tej decyzji;
- w zakresie w jakim okaże się to niezbędne, uchylenie również decyzji, w stosunku do których wniesione zostały ww. zażalenia;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, obecnie pracownicy kontraktowi zatrudnieni w żłobkach i przedszkolach w Brukseli, pracowali na tych samych stanowiskach przed ich powołaniem, w oparciu o umowy o

pracę prawa belgijskiego. Kwestionują oni swe zaszeregowanie i wynagrodzenie ustalone przez pozwaną w związku z ich powołaniem jako pracowników kontraktowych.

W pierwszym zarzucie swej skargi skarżący podnoszą, że zgodnie z przepisami protokołu porozumienia zawartego w dniu 22 stycznia 2002 r. między Komisją a przedstawicielami personelu żłobków i przedszkoli zatrudnionych według prawa belgijskiego powinni oni być zaszeregowani korzystniej. Zaszeregowanie ich bowiem do grupy I stopień 1 stanowi ich zdaniem oczywisty błąd w ocenie oraz naruszenie zasady niedyskryminacji, w zakresie w jakim uznaje się ich za osoby początkujące, nie posiadające żadnego doświadczenia zawodowego mimo, że mają już znaczący staż pracy.

W drugim zarzucie skarżący podnoszą naruszenie art. 2 ust. 2 warunków zatrudnienia innych pracowników, ww. protokołu porozumienia, zasady niedyskryminacji, a także ogólnych zasad w dziedzinie zabezpieczenia społecznego. W szczególności wyliczenie wynagrodzenia gwarantowanego skarżącym nie powinno uwzględniać zasiłków rodzinnych.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2006 r. — Bertolete i in. przeciwko Komisji

(Sprawa F-26/06)

(2006/C 108/63)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marli Bertolete i inni [przedstawiciel: L. Vogel, avocat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji organu upoważnionego do zawierania umów o pracę z dnia 21 listopada 2005 r., na podstawie której oddalono zażalenia skarżących z dnia 26 lipca 2005 r. na decyzje administracyjne ustalające zaszeregowanie i wynagrodzenie każdej ze skarżących oraz na art. 7 decyzji wydanej przez kolegium komisarzy w dniu 27 kwietnia 2005 r., który zawiera „Ogólne przepisy wykonawcze dotyczące przepisów przejściowych stosujących się do pracowników zatrudnionych przez Urząd Infrastruktury Brukseli w żłobkach i świetlic w Brukseli” (DGE), jak również załączników I i II tej decyzji;

- o ile zajdzie taka potrzeba, uchylenie decyzji, na które złożono wspomniane wyżej zażalenia;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące, obecnie pracownicy kontraktowi zatrudnieni w żłobkach i świetlicach Brukseli, wykonywali te same zadania jeszcze przed zatrudnieniem przez Wspólnotę na podstawie umów o pracę regulowanych prawem belgijskim. Skarżące kwestionują ich zaszeregowanie i wynagrodzenie ustalone przez pozwaną przy ich zatrudnieniu w charakterze pracowników kontraktowych.

W pierwszym zarzucie skargi skarżące podnoszą, że na podstawie DGE oraz innych przepisów odnoszących się do pracowników kontraktowych Komisji, powinny były zostać zaszeregowane do grupy funkcyjnej III zamiast do grupy funkcyjnej II, zważywszy na ich tytuł oraz staż pracy.

W drugim zarzucie skarżące podnoszą w szczególności, że nie skorzystały z wynagrodzenia minimalnego przewidzianego w art. 6 DGE.

W trzecim zarzucie skarżące podnoszą naruszenie art. 2 ust. 2 Warunków zatrudnienia innych pracowników (WZIP), protokołu do układu zawartego w dniu 22 stycznia 2002 r. pomiędzy Komisją oraz przedstawicielstwem personelu żłobków i świetlic w ramach umowy prawa belgijskiego, zasady niedyskryminacji, jak również zasad ogólnych z dziedziny zabezpieczenia społecznego. W szczególności, obliczenie wynagrodzenia gwarantowanego skarżących nie powinno było uwzględniać świadczeń rodzinnych.

Żądania strony skarżącej

- uchylenie decyzji z dnia 6 czerwca 2005 r. o przedłużeniu okresu próbnego o sześć miesięcy i decyzji z dnia 28 września 2005 r. o zwolnieniu skarżącego z upływem tego okresu, jak również sprawozdań z zakończenia okresu próbnego, na podstawie których decyzje te zostały wydane,
- w razie konieczności uchylenie decyzji organu właściwego do zawierania umów o pracę z dnia 23 listopada 2005 r. o nieuwzględnieniu zażalenia skarżącego.
- zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącego kwoty szacowanej ex aequo et bono na 85 473 euro z tytułu odszkodowania oraz 50 000 euro z tytułu zadośćuczynienia, z zastrzeżeniem jej podwyższenia lub obniżenia w toku postępowania
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, były członek personelu tymczasowego, został zatrudniony na okres od dnia 16 września 2004 r. do dnia 15 września 2009 r. na podstawie umowy przewidującej odbycie okresu próbnego zgodnie z art. 14 Warunków zatrudnienia innych pracowników. W następstwie pierwszego negatywnego sprawozdania z oceny, przedłużenia okresu próbnego oraz drugiego negatywnego sprawozdania z oceny pozwana rozwiązała umowę.

Skarżący podnosi w skardze, że pozwana dopuściła się oczywistych błędów w ocenie. Naruszyła też jego zdaniem zasady ogólne gwarantujące prawo do godności i do obrony, a także poddała go nadmiernej krytyce.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2006 r. — Lofaro przeciwko Komisji

(Sprawa F-27/06)

(2006/C 108/64)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Lofaro (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciel: J.-L. Laffineur, avocat]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 21 marca 2006 r. — Marenco przeciwko Komisji

(Sprawa F-96/05) ⁽¹⁾

(2006/C 108/65)

Język postępowania: francuski

Prezes Pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 10 z 14.01.2006

III

(Powiadomienia)

(2006/C 108/66)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 96 z 22.4.2006.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 86 z 8.4.2006.

Dz.U. C 74 z 25.3.2006.

Dz.U. C 60 z 11.3.2006.

Dz.U. C 48 z 25.2.2006.

Dz.U. C 36 z 11.2.2006.

Dz.U. C 22 z 28.1.2006.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur/lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
